# ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

# EURIPIDIS MEDEA

AD FIDEM

MANUSCRIPTORUM EMENDATA

ET BREVIBUS NOTIS

EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES
REDDENTIBUS INSTRUCTA.

---

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

---

EDIDIT

RICARDUS PORSON A.M.

GRÆCARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES PROFESSOR.



LONDINI:

IMPENSIS G. ET W. B. WHITTAKER, AVE-MARIA-LANE.

1821.

Excudit R. Gilbert, St. John's Square, London.

## MONITUM.

*Ne miremini,* Juvenes studiosi, *quod hæc fabula sine præfatione exierit. Brevi enim, ut spero, Deo favente, iterum prodibit Hecuba, præfatione et notis aliquanto auctioribus instructa. Interim hoc unum libet monere. Janus Lascaris quatuor Euripidis dramata, Medeam, Hippolytum, Alcestin, et Andromachen, Florentiæ literis majusculis impressit, anno circiter* 1496. *Hanc editionem, cum et rarissima sit, et impenso pretio veneat, summa cum religione, ne dicam, superstitione, contuli; idem in reliquis tribus fabulis facturus, si telam, quam orsus sum, pertexere potero.* [A. D. MDCCCI.]

Medea, daughter of Aeetes king of Colchis, a wicked sorceress.

# ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ*.

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην, πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἑψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Αἴσονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
φάρμακα πολλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς [Tom. ii. p. 639. ed. Pauw.] ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησι, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

* Ed. Lasc. Ὑπόθεσις Μηδείας Εὐριπίδου.

Vers. 1. I in Ἰάσων, et literam cujusque fabulæ initialem omittit Lasc. postea scilicet illuminandam.

4. V. πρὸς μίαν ἡμ. *Beck.*

6. V. ὁ Κρ. δὴ περ. *Beck.* δὲ Lasc. Ald.

10. V. ἀνεψήσασα. *Beck.*

11. Eosdem versus e Νόστοις habet Scholiastes ad Aristoph. Eq. 1318. et in suo Euripidis codice habuit Christi Patientis scriptor, ut liquet ex ejus versu 933.

14. V. ἕψουσα et χρυσέοισι. *Beck.* Ald. Lasc. χρυσίοισι. ἕψουσα L. Ald. ἕψουσα edd. rec.

15. ἐν ταῖς τοῦ L.

17. δέ φησι Lasc. Ald.

18. πρύμη et mox πρύμης L. Ald.

20. αὐτὸν. Sic L. accentu non inclinato, et alibi sæpe, ubi nos scriberemus αὐτόν. Hujus moris aliud specimen, in v. 468*. et 1321. παντὶ τ' ἀνθρώπων L.

[Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, γενναιοφρόνως διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι· μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσε τῷ Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν καὶ ἡ ἐπεξεργασία (v. 3.), μηδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἑξῆς· ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ε. 265.)· εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.]

Ἀριστοφάνους Γραμματικοῦ. Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι τὴν Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην, Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἐχωρίσθη δ' Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων· προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα· πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι· οὐ σώζεται.

1. V. Hæc uncinis inclusa primus exhibuit Brunck. In voc. γενναιοφρόνως latere puto: ὁ Σικυώνιος Νεόφρων. *Beck.*
3. F. τὴν Μήδειαν. *Beck.*
9. Ἄλλως inserit ante Ἀριστοφάνους L.
10. V. γεγ. Γλαύκην τὴν Κρ. θυγ. *Beck.*
10. μὲν Κρέοντα καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τοὺς ἰδίους L.
11. V. συνοικήσουσα. *Beck.*
14. προλ. δὲ τρ. Μηδ. Hæc v. desunt. Mox v. Πυθιοδώρου. *Beck.* In edd. Ald. et Lasc. post Dramatis Personas sequuntur, προλογίζει (δὲ) ἡ τροφός. δὲ omittit L.
14. Ab Ἐδιδάχθη ad finem om. L.
16. Indicatur tetralogia. Locus non integer excerptus. *Beck.*

## ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ *.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

* Personas hoc ordine habet L. ά ν' θ' β' ϛ' δ' γ' ή· isque et Aldus legunt, Τροφὸς Μηδείας. χορὸς γυναικῶν. Παῖδες Μηδείας.

10. V. Παῖς Μηδείας et Ἕτερος παῖς. *Beck.*

# ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

## ΤΡΟΦΟΣ.

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας,

1. Totum locum, ut ab Ennio versus est, conservavit Auctor ad Herennium II. 22. prope totum Priscianus de versibus comicis, p. 1325, 15. *Utinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa accidisset abiegna ad terram trabes; Neve inde navis inchoandæ exordium Cœpisset, quæ nunc nominatur nomine Argo, qua vecti Argivi delecti viri Petebant illam pellem inauratam arietis Colchis, imperio regis Peliæ per dolum: Nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem, Medea, animo ægra, amore sævo saucia.* (Ubi *Cepisset* legunt M. A. Muretus ad Catull. LXV. init. et H. Stephanus Fragm. vet. Poët. Lat. p. 118. Sed altera lectio fortasse defendi potest.)

διαπτᾶσθαι. Sic pleræque editiones tam Nostri, quam Aristophanis Ran. 1429. Verum tum debebat esse verbum, πτάομαι, πτῶμαι, quod nullum est. Attici enim in præsenti adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita præferendum judico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur. Recte igitur ἀνεπτόμαν edidit Brunckius in Sophocl. Aj. 693 (ubi ἀνεπτόμην Suid. MS. C. C. C. Ox. in v. ἔφριξα.) male προσέπτετο ibid. 282. In Aristoph. Av. 118. recte Beckius, Καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, recte etiam Brunckius 789. ἐκπτόμενος, ut e MS. Rav. edidisse videtur Invernizius. Ἵπταμαι vero Atticis opinor prorsus fuisse incognitum. Nunquam sane occurrit in præsenti; aliquoties in imperfecto, sed ubi aptius responderet aoristus, ut Iph. A. 1617. ἀφίπτατο. Polyid. fragm. apud Valckenær. Diatrib. p. 201. ubi primum est ἵπτατο, mox ἔπτατο. In Iph. A. 801. ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ, literas male divisas vidit Marklandus. Lege, ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ. Quam facile autem hæc permutentur, exemplis patebit. Recte editur Electr. 949. ἐξέπτατ' οἴκων, sed Sextus Empiricus adv. Mathem. XI. 54. habet ἐξίπτατ' οἴκων. Confer Av. 35. cum Suid. v. ἀμφοῖν. Optime dedit διαπτάσθαι Kusterus, cui accedunt Lascaris et Eustathius ad Il. Δ. p. 452, 33=344, 25. Ε. 526, ult.=399,4. Od. Α. 1419,49 =59,38. Similiter errabant grammaticorum veterum nonnulli, cum φάσθαι apud Homerum προσπερι-

μήδ᾽ ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτὲ
τμηθεῖσα πεύκη, μήδ᾽ ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος

σπαστέον contendebant. In Sophoclei Thyestæ versu apud Schol. ad Phœniss. 235. ubique editur κάνακιρνᾶται mendose pro κάνακίρναται. Ecce notam bene longam de re, si quis ita velit, non magni momenti. Ac poteram et labori parcere, et quieti meæ fortasse consulere, totam omittendo. Video enim a nonnullis, optimis quidem illis, sed nec satis eruditis et paullo iracundioribus viris, omnem accentuum rationem despicatu haberi. Verum ii sunt, opinor, ætate jam provectiores, quam ut a me vel quicquam pravi dedoceantur, vel recti quicquam addiscant. Vos autem, ADOLESCENTES, quos solos tutelæ meæ duxi, vos nunc alloquor. Aliquoties hoc argumentum tetigi, ut ad Orest. 631. et alias; iterum, ubi opus erit, tacturus. Si quis igitur VESTRUM ad accuratam Græcarum literarum scientiam aspirat, is probabilem sibi accentuum notitiam quam maturrime comparet, in propositoque perstet, scurrarum dicacitate et stultorum irrisione immotus. *Nam risu inepto res ineptior nulla est.* Unum tantummodo in præsentia monebo. Quicunque, hujus doctrinæ expers, codices MSS. conferendi laborem susceperit, is magnam partem fructuum eorum, qui ex labore suo in remp. literariam redundare et poterant et debebant, disperdiderit. Qui hanc doctrinam nescit, dum ignorantiam suam candide fatetur, inscitiæ tantum reus; qui vero, nescire non contentus, ignorantiæ suæ contemtum prætexit, majoris culpæ affinis est. Ἠγώνισταί γε πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἳ καὶ κακοήθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας, τῷ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν λοιδορίαν ὧν ἠγνοήκασιν. Synesius Dion. p. 54. B.

3. ποτὲ habet L. rectius, et infra 360. μήδ᾽ etiam hîc et 4. L. Ald. ut edidi; melius fortasse quam quod alibi manere passus sum, μηδ᾽.

4. χέρες præfert Musgravius ex margine MS. 2816. (voluit fortasse 2818. quem alias D. vocat.) Confundit ἐρετμῆσαι et ἐρετμῶσαι. Ἐρετμῆσαι est simpliciter *remigare;* ἐρετμῶσαι *remigare cogere, remigio applicare.* Hesychius e Tragico Lexico, Ἐρετμῶσαι. κώπαις ἁρμόσαι· quod huc bene rettulit Abreschius. Comparavit Orpheum 356. χεῖρας ἐρετμώσαντες Ruhnkenius, Epist. Crit. p. 241. ed. nov. μήτ᾽ mallet Brunckius.

5. ἀνδρῶν ἀρίστων. Sic vocari posse Argonautas nemo nescit aut negat. Sed potiori jure expectasses epitheton proprium, quod in eos solos caderet, ἀριστέων scilicet, quo nomine quoties a poëtis appellentur, nihil opus est exemplis ostendere. Ea igitur loca tantum proferam, ubi ἄνδρες ἀριστεῖς vocantur. Apollon. Rhod. I. 70. Ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο. Il. 460. 960. ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν. 465. αὐτόθι μίμνειν Κέκλετ᾽ ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν. III. 1004. εἴκε σαώσαις Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. Phrasin usurpat Euripides Iph. A. 28. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ᾽ ἀνδρὸς ἀριστέως. Nec raro corrupta fuit hæc vox. Schol. Villoison. ad Il. Γ. 19. ἢ τοὺς ἀριστεῖς τῶν Τρώων προετρέπετο κατὰ τῶν

Πελίᾳ μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν᾽ ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ᾽ Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ᾽ Ἰάσονος.
οὐδ᾽ ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἁνδάνουσα μὲν

Ἑλλήνων, codex insignis, cujus usum mihi humanissime concessit vir ornatissimus, Carolus Towneleius, male quidem habet, ἀρίστους; sed ad l. 168. ubi Scholia Veneta habent, κἀνταῦθα γενόμενον κατασχεθῆναι ὑπὸ τῶν ἀρίστων εἰς εὐωχίαν, ille optime, ἀριστέων. Legitur apud Sophocl. Aj. 1304. Ἄρ᾽ ὧδ᾽ ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν Βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; Suidas etiam tum editus, tum scriptus, in tribus MSS. ἄριστος retinet, v. πρὸς αἵματος. Melius tamen videtur ἀριστεύς. Hæc conjectura, nisi me memoria fallit, aliis in mentem venit; sed credo me eam pluribus et diversis argumentis exemplisque munivisse. Sed utut de hoc statuas, graviorem corruptelam passa est hæc vox in Electr. 22. Δείσας δὲ, μή τῳ παῖδ᾽ ἀριστέων τέκοι, Ἀγαμέμνονος ποινάτορ᾽, εἶχεν ἐν δόμοις. Corrupta vox Ἀργείων sensui repugnat, et cum παῖδας prioris versus metro necessarium fecisset, anapæstum in quartam sequentis sedem invexit, ποινάτορας. Tragicus incertus a Clementi Alex. citatus apud Grot. Exc. p. 461. δεινοὺς καθεὶς πρίονας εἰς ἄκρους πόδας. Lege, δεινὸν καθιεὶς πρίον᾽. πρίων enim, sive est participium, sive nomen, priorem semper producit. Infra 80. λόγους Ald. λόγον, quod Brunckius dedit e membranis, habent quoque Lascaris et X. Π. 1239.

δέρας. Ex MS. E. Lib. P. et diserto Eustathii testimonio ad Il. Ε. p. 600, 11=456, 51. edidi δέρος. Vide Phœniss. 1136. In Sophoclei Ajacis Locri fragmento δέρος constanter servant Pollux VII. 70. Scholiastes Aristophanis ad Av. 934. Suidas v. σπολάς. Præterea δέρος vel ex conjectura reponendum erat, ne duo versus in eundem sonum exirent.

6. Si mei res fuisset arbitrii, iota, quod subscriptum vulgo vocatur, semper adscripsissem. In MSS. vetustioribus aut adscriptum aut omissum est. Seculo tandem decimo tertio, quantum equidem conjectura assequor, subscribi cœptum est. Neque hæc observatio prorsus inutilis videri debet. Etymologus M. p. 550, 14. Νικοχάρης Λημνίᾳ· ἐπλέομεν, ὦ κόρη, Ἐπὶ Κῶς. Recte Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 57. πλέομεν, sed pergere debebat et legere, ΝΙΚΟΧΑΡΗΣΛΗΜΝΙΑΙΣΠΛΑΕΟΜΕΝ. Verba sunt Iasonis vel Argonautæ cujusdam ad Hypsipylen. Athen. X. p. 426. F. Νικοχάρης γοῦν ἐν Ἀμυμώνῃ, πρὸς τοὔνομα παίζων ἔφη, Οἰνόμαος οὗτος, χαῖρε πέντε καὶ δύο· Κἀγώ τε καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα. τὰ παραπλήσια εἴρηκε καὶ ἐν Λημνίαις (non ἐν Λημνίᾳ).

11. Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut ξὺν semper pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret. Hic habet σὺν Lasc. sed cum mea editione consentit 53.

φυγῇ πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη,
βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόνι,
τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη,
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος

244. 246. 342. 393. 397. 464. 564. 571. 776. 809. 841. 883. 997 bis. 1004. 1142. 1176. 1190. 1192. 1196. 1201. 1207. 1229. 1266. 1286. In his omnibus congruit Aldina, præterquam 564. et 997. ubi ξυν semel in ξυνοικεῖ tantum. Præterea bis, ubi Σ habet Lascaris, Ξ dat Aldus, 242. 286. In ceteris, sive recte, seu prave, Σ uterque servat.

12. φυγη πολιτων edd. et MSS. Pro φυγῇ conjiciunt φυλῇ vel ψυχῇ Canterus, ὀργῇ Musgravius, φυγὰς πολίταις Piersonus. Edidit πολίτας pro πολιτῶν Brunckius. Simplicissimam Barnesii rationem secutus sum. Error ortus est e scripturæ compendiis.

14. ὅπερ sine causa mavult Musgravius. Nec male tamen X. Π. 32. ἦπου. Præcedentem versum citat Apollonius Lexico Homerico v. συμφερτή.

17. αὑτοῦ Lasc. et αὑτὴν 31. sed cum leni Ald.

21. Sic pro δεξιὰς conjecit Jortinus, habent MS. A. et X. Π. 50. Ceterum manuum conjunctio πίστις eximie dicebatur, jam inde ab Homerico, δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμεν· quem locum citat Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 307. Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει· ubi βωμὸς est jusjurandum per victimas, ὅρκος per verba, πίστις per dextras.

24. ἀλγηδόσι Ald. et pars codicum; ἀλγηδόνι Schol. A. D. L.

28. ἐνθαλάσσιος κλύδων' minus recte conjicit Valckenærius ad Hippol. 304. Primo concinnitas verborum κλύδωνος postularet; deinde sententiam optime defendit locus Androm. 538. ab ipso laudatus: τί με προσπίπτεις ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων;

κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
ἢν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
καὶ γαῖαν οἴκους θ' οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.
στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται·
δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·
βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ'· ἐγῷδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
κἄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
δεινὴ γάρ· οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ᾄσεται.

30. κάρα pro δέρην Lib. P. male ex Hec. 504.

34. ἔγνω καὶ ἡ X. Π. 52. quod nescias typorumne errore editum sit pro ἔγνω γὰρ ἡ, an depravatum sit ex ἔγνωκεν ἡ vel ἔγνωκε δ' ἡ. Sed prius verum esse liquet ex 947. ubi ἔγνω γὰρ ἡ legitur. Utraque lectio proba, et δε et γὰρ sæpissime permutantur, quanquam facilius δὲ in γὰρ, quam γὰρ in δὲ migrat. Vide tamen infra 1083. Metrum corrupit Brunckius 478. (475.) edendo Ἐκ τῶν γὰρ πρώτων. Porro utroque loco X. Π. σύμφορῶν. Idem 1062. in Hipp. 463. συμφοραῖς præbet, sed 802. συμφορᾷ Hipp. 1405. pro quo e membr. συμφοραῖς edidit Brunckius. Mox in hac fabula 53. συμφορᾶι Eumathius VII. p. 314. X. Π. 1247. sed ξυμφορὰ Stobæus p. 237. Grot. Ælian. H. A. VII. 28. Vide ad Orest. 154. infra 1230. Mox 37. κακὸν Lascaris e glossa, sed νέον præter Ald. et MSS. X. Π. 488. 1072. 1169. συμφορᾶς Eustath. ad Il. P. p. 1093. 26=1124.

36. εὐφρένεται Lasc. et 165. διαχνεομένους. sed hos errores raro committit.

39. τέ A. L. et, opinor, alii. Aldus, δέ.

40. Sequebatur versus, Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος, huc retractus e 381.

42. Ubi καὶ crasin facit cum ἀ vel ἐ, semper in κἀ contrahitur a Lascari, semper in κᾀ ab Aldo.

44. οἴσεται edd. MSS. Emendatio est Mureti V. L. III. 11. comparantis Herc. F. 178. 683. Electr. 869. Et sic citat Lambinus ad Horat. A. P. 123. Nimirum, ut, cum scribere οι conaris, si lineola tangis circulum, α efficis; ita contra, si α exarare vis, et lineolam a circulo dividis, diphthongum οι effingis. Euripides, Ion. 1272. ἐκ γὰρ ἄκων προὔλαβον μόγις πόδα. Quis non videt οἴκων legendum? Pherecrates Athenæi VI. p.

ἀλλ᾽ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
τί πρὸς πύλαισι τήνδ᾽ ἄγουσ᾽ ἐρημίαν
ἕστηκας, αὐτὴν θρεομένη σαυτῇ κακά;
πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
ΤΡΟ. τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ᾽ ἐκβέβηκ᾽ ἀλγηδόνος,
ὥσθ᾽ ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.

269. B. Pollucis VI. 60. Ὀπταὶ κίχλαι γὰρ ἀνάβραστ᾽ ἠρτυμέναι. Pyrrhichius in tertio loco. Pollucis ed. Aldina: Ὀπταὶ κίχλαι δ᾽ ἐπὶ τοῖς δ᾽ ἀνάβροιστ᾽ ἠ. Lege igitur, Ὀπταὶ κίχλαι δ᾽ ἐπὶ τοῖσδ᾽ ἀνάβραστ᾽ ἠρτυμέναι. Epigramma apud Athenæum XIV. p. 629. A. ἦ ῥα θεοῖσι Τᾷ Σικυῶνι καλὸν τοῦτ᾽ ἀπέκειτο γέρας. Revoca fugitivam literam et lege, Τοῖς Σικυῶνι. Epistola Anaximenis apud D. Laërtium II. 5. οἱ δὲ Αἰακέος παῖδες ἄλλοις τὰ κακὰ ἔρδουσι. Lege ἄλαστα κακὰ, ut Eurip. Troad. 1239. quod miror non vidisse Valckenærium ad Herodot. III. 139. Etymolog. M. p. 57, 48. ἀλαστὰ τὰ κακά (dele τά.)

45. Similiter dixerat in Alope ἐκ τρόχων πεπαυμένον apud Ammonium v. τροχοί, ubi statim addenda sunt e MS. Reg. 16. D. XIV. ἐν δὲ Μηδείᾳ· Ἀλλὰ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι.

48. Nutricem alloquitur tanquam vilissimam supellectilis partem; quod ita deridet Alexis Athenæi XI. p. 483. E. Εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, Παλαιὸν οἴκων κτῆμα. Imitatur Ennius apud Nonium v. *Eliminor: Antiqua herilis fida custos corporis, Quid sic te extra ædes exanimata eliminas?*

51. Pronomen sine accentu L. et 485. 549. 817. 932. 1007. 1207. 1338. sed σοὶ in 489. 549. Ald.

54. Reponendus fortasse hic versus in Bacchis post 1029. πίτνοντα Eumathius VII. p. 314.

57. μολούσῃ omnes edd. et plerique MSS. MS. tamen E. et Lib. P. cum X. Π. 57. μολοῦσαν. Vulgatam confirmare videtur Philemon Athenæi VII. p. 288. D. ὡς ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα. Si sana ea est, aptius exemplum adduci non potest quam Iph. A. 492. 3. Hos duo versus ita vertit Ennius apud Ciceron. Tusc. III. 26. *Cupido cepit miseram nunc me proloqui Cœlo atque terræ Medeai miserias*; ut invenisse videatur Μηδείας. Sed cum δεσπότῃ det Juntina Scholiorum editio

ΠΑΙ. οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
ΤΡΟ. ζηλῶ σ᾽· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.
ΠΑΙ. ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
ΤΡΟ. τί δ᾽ ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
ΠΑΙ. οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ᾽ εἰρημένα.
ΤΡΟ. μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΠΑΙ. ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
ξὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ᾽ ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
ΤΡΟ. καὶ ταῦτ᾽ Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
ΠΑΙ. παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
κοὐκ ἔστ᾽ ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

ad Phœn. 1. δεσποίνης vero codex Augustanus apud Valckenærium et editio Lascaris, hoc prætuli.

60. Sic MSS. et L. Male Aldus et contra sensum, δεσπόταις.

67. παλαίτατοι edd. et MSS. παλαίτεροι Piersonus e X. Π. 1178.

72. τάδε X. Π. 1183. Infra 79. 889. τόδε Lasc. sed in priore loco τάδε X. Π. 1238. Oblitus sum monere ad Phœniss. 438. e MSS. τάδε edidisse Valckenærium. Ipse e solo J. notavi: postea vero iterum inspexi Cant. et M. quorum ille habet τόδε, hic τάδε. Hîc sane τάδε prætulerim, ut vitetur homœoteleuton.

76. N finale addunt Lascaris cum Aldo hîc et 332. 343. 697. 894. 907. 1036. 1252. 1292. 1295. 1299. 1356. 1366. Omittunt ambo 121. 122. 127. 1080. 1086. Numerorum commodo solus addit Lascaris 1094. Quater addit Aldus, ubi omittit Lascaris, 566. 1034. 1103. 1210. In Hippolyto vicies addit N Aldus, cum metro necessarium est: 18. 45. 91. 93. 101. 189. 281. 416. 459. 483. 514. 601. 810. 874. 979. 1045. 1265. 1351. 1353. 1376. Sic etiam L. nisi in duobus locis 979. 1351. Contra, ubi metrum N postulare videtur, ἤϊξεν 165. habet solus L. (lege ᾖξεν. Paullo ante 155. ἔπλευσεν Ald. ἔπλευσε Lasc. Infra 742. ἀγέλαισι Lasc. ἀγέλησιν Ald.) Lectiones quas dat L. in Medea 1031. ἀνθρωποισιν. in Hippolyto 724. παισὶν προθεῖναι (sic) 1173. ναίουσιν. 1180. ὤλεσεν, metro nocent; sine necessitate additur πύλησιν 101. παρ᾽ οἶσιν 435. πάροιθεν 1461. Sed illud imprimis notandum, editionem

ΤΡΟ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
ΠΑΙ. ἀτὰρ σύ γ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
ΤΡΟ. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
ὄλοιτο μὲν μή, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός,
ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.
ΠΑΙ. τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,
εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
ΤΡΟ. ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω, τέκνα.
σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,

Florentinam sæpe in fine versus, ubi sequens versus a simplici consonante incipit, N addere, ut syllaba ultima longa evadat. Atque hoc semel in Medea observasse memini, 1205. ubi ἀπώλεσεν, Lasc. (ἀπώλεσε, Ald.) sæpius in Hippolyto sc. 28. 116. 451. 469. 628. 1233. 1279. 1325. 1418. in quibus solus incedit Lascaris. Semel, ubi ille habet ἤνεσεν, accedit Aldus 1334. Hinc patet, grammaticum, e cujus recensione prodierunt exemplaria, quorum simile nactus est in Hippolyto Lascaris, in ea fuisse sententia, ut longa syllaba versum semper finiendum crederet, si modo hoc diversa scribendi ratione confieri posset. Aliquando etiam in fine versus Alcestidis aut Andromaches N addidit Lascaris, quanquam ibi, ut in Medea, parum sibi constat; sed in Hippolyto una tantum, eaque levis occurrit exceptio 1027. διέφθορε θνητων, ubi N addidit ex codicibus Valckenærius, (1014.) eandemque ob causam, ut suspicor, licet nihil monuerit, 28. 451. (446.) 1334. (1319.) idem fecit. Nam Phœniss. 1181. (1190.) ἐκόμπασεν dedit e MSS. Leidd. Equidem ipse N addendo hiatus vitare contentus, breves syllabas in talibus locis servavi; verum si quis semper longas præferet (debet enim aut semper aut nunquam), non culpabo. Porro id obiter monendum, Aldum, qui raro in Hecuba et Oreste, nunquam in Phœnissis N finale ante consonantem propter metrum addiderit, in Medea et deinceps plerumque addere.

77. προσείσομεν. L.

84. γιγνώσκει contra MSS. plerosque in edd. quasdam irrepsit. Mox pro δικαίως J. Gulielmius διὰ κλέος conjicit: versum excidisse suspicatur Musgravius; hunc ipsum spurium censet Brunckius. Mihi videtur sententiam prioris versus quodammodo mollire voluisse Euripides. Sed γινώσκει C. Non igitur error typographicus, ut putat Musgravius. γινώσκεις Lasc. Ald. γ addit uterque 230. 931. sed 560. habet Ald. omittit L. γίγνεται et γίγνομαι uterque 14. 708. 758.

88. ἴσω L. et Π. versui sequenti præfigit, i. e. in fine prioris ponit, ut semper in hac editione.

89. σύ θ' Ald. Deinde 95. ἰὼ præ-

καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν, οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα·
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΜΗΔΕΙΑ.

δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων,
ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
ΤΡΟ. τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
φρενὸς αὐθάδους.
ἴτε νυν χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον

ponit Brunckius, nescio unde, sed credo ex MSS. sic enim notatur in margine exemplaris Aldinæ, quod mecum benevole communicavit vir doctissimus et mihi longo amicitiæ usu conjunctissimus, Carolus Burneius junior. Hunc MS. in varietatibus ad Medeam notandis C. vocabo.

93. χόλον L. et mox κατασκῆψαι τινά.

95. τὲ cum accentu, ut in aliis locis, ubi accentum non recipit syllaba præcedens, habet L. 235. 376. 538. 585. 613. 708. 733. 790. 884. 950. 1185. 1387. 1409. Et hæc regula nunc in MSS. nunc in edd. servatur; in Æschyli e. g. editione Stanleiana, quam scripturam cum per negligentiam secuta sit Glasguensis, hos accentus pro variis lectionibus bona fide notavit Schutzius. Versu sequente prius μοι caret accentu in L. Ald. recte, ut infra 115.

97. μάτηρ retinui cum L. et Aldo; et longe minorem auctoritatem in Dorismo retinendo quam in ejiciendo sequor. Brunckius et Beckius sibi non constant.

101. μὴ δὲ L. qui mox cum Aldo νῦν. Alibi etiam νῦν contra metrum uterque, ut infra 697. 922. φυλάσσετε MS. E. Lib. P. L. Ald. φυλάσσοισθ'. Edidi post alios φυλάσσεσθ', ut habent A. B. D. et X. Π. 1242.

105. δηλοῖ δ' conjicit Musgravius, sine necessitate, ut mihi quidem videtur. Mox ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον Ald. αἰρόμενον Canterus, Musgravio probante. Sed quod edidit Brunckius, habent A. B. D. E. L. Est figura, quam rhetores vocant ἀνα-

νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
ΜΗ. αἶ αἶ αἶ αἶ,
ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς
ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔῤῥοι.
ΤΡΟ. ἰώ μοι μοι ἰὼ τλήμων·
τί δὲ σοὶ παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
κρεῖσσον· ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

στροφὴν, cujus alterum exemplum hæc editio præbebit infra 1105.

106. "MS. E. ἀνάξει," inquit Musgravius, "quam varietatem reliqui fere omnes, quin et Scholiastes quoque agnoscit:" ἀνάψει Lascaris in textu, sed ἀνάξει pro var. lect. in margine.

107. μείζωνι et 109. δειχθεῖσα. L.

110. Brunckium sequor. Vulgo αἶ αἶ bis tantum, sed ἒ quater membranæ. αἶ αἶ ἔπαθον τλήμων μεγάλων L.

115. Sic L. τλημον Ald.

116. δέ σοι Lasc. Ald. Sed adjectivum melius puto.

122. τὸ γὰρ edd. et MSS. Mutavit Brunckius, qui deinde ὀχυρῶς γ' pro ὀχυρῶς τ' edidit e Reiskii conjectura.

125. Herodotus III. 80. πλῆθος δὲ ἀρχον, πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην.

128. οὐθένα L. quod serioris Atticismi est, et mox θνητοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἔκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοὰν
τᾶς δυστάνου Κολχίδος·
οὐδέ πω ἤπιος; ἀλλ', ὦ γεραιά,
λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
μελάθρου βοὰν ἔκλυον,
οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
ἄλγεσι δώματος,
ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.

ΤΡΟ. οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἤδη

133. ἤπιος. L. et 144. αἶ. αἶ. τάλαινα δυάμου. L.

134. ἐφ' Beckius, errore typorum.

136. Hic locus Valckenærii memoriam effugerat, cum in Rheso 261. ἐφήδομαι pro συνήδομαι reponere volebat; sed hoc satis defendit Brunckius ad Hippol. 1295. Mihi quoque συνησθησόμενοι in Isocrate præ vulgata lectione placet, Pollucis auctoritate munitum.

138. Magna in hoc versu variantium seges. Lascaris dedit, ἐπεί μοι φίλα κέκραται. Aldus, ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται. Lib. P. ἐπεί μοι φίλια κέκραται. MSS. A. B. C. D. habent, ἐπεί μοι φίλον κέκρανται. Edidit Musgravius, ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ κέκρανται. Sed sine hac distinctione idem sensus exsisteret. Poteris etiam legere, ἐπεί μοι φιλία κέκραται, *Ex quo amicitia mihi cum hac domo intercessit.* ἐπεί idem est quod ἐξ οὗ sæpe alibi et supra 26. φιλίας ἀνακίρνασθαι Noster, Hipp. 256. Herodotus, IV. 152. φιλίαι συνεκρήθησαν. VII. 151. φιλίην συνεκεράσαντο. Æschyl. Choëph. 342. νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Et hoc fortasse verum. Nec tamen absurda est lectio quatuor codicum et Scholiastæ, ἐπεί μοι φίλον κέκρανται, ut φίλον cum δῶμα concordet. Brunckius et Beckius, ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.

139. 140. Omnes MSS. et pleræque edd. φροῦδα τάδ' ἤδη· Ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων, utriusque versus cum dispendio. Aldus etiam δῶμα, quod retinet Beckius. Sed λέκτρα, quod edidere Musgravius et Brunckius, habet Lascaris. E Musgravii conjectura dedere Brunckius et Beckius, τὸν μὲν γὰρ ἔχει. Sed rectius, opinor, si fieri potest, servabitur nominativus, ut ὁ μὲν et ἡ δ' accuratius opponantur. Deinde rectius dicitur Iason ἔχειν quam ἔχεσθαι. Dedi igitur, non prorsus ex conjectura, φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει. Scholiastes: ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε. τὰ οἰκήματα λέγει. Prævideo tamen objectionem, cui et ipse vim aliquam tribuo; sic non eousque valere arbitror, ut hæc lectio rejiciatur. Scilicet objici potest, particulam γὰρ intra tantillum spatium repeti, quod apud comicos sæpissime occurrit, apud tragicos multo rarius. Et fatendum est, quædam hujusmodi in vulgatis editionibus mendose circumferri; spurius enim est versus Sophoclis Aj. 555. ex alio dramate ad marginem adscriptus, quæ sententia est viri summi, Valckenærii, ad Hippol.

τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων·

247. In Hippol. 885. ex A. B. L. receptum est δὲ pro γάρ. Heraclid. 476. πρῶτον γὰρ τόδ' ἐξαιτήσομαι. Γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν Κάλλιστον. Sed pro γὰρ priore legendum videtur μέν. Nec tamen desunt indubiæ fidei exempla, quorum pauca, sed aptissima proferam. Æschyl. Prom. 333. Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής. Choëph. 751. τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ, ὡσπερεὶ βοτὸν, Τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός· Οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις. 989. Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον· Ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην. Suppl. 494. κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. Καὶ γὰρ τάχ' ἄν τις οἶκτος εἰσιδὼν τάδε, Ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου. Euripid Phœniss. 959. οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος· Κεὶ μὴ γὰρ εὐνῆς ἧψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος· ubi Valckenærium, quantumvis suspicacem, hæc suspicio non tetigit. Suppl. 845. ἐπιστήμων γὰρ εἶ. Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον'— ἢ λέξαι λόγῳ Τολμήμαθ'. Iph. A. 1421. γενναία γὰρ εἶ· ὅρα δ'· ἐγὼ γὰρ βούλομαί σ' εὐεργετεῖν. 1432. γενναῖα γὰρ φρονεῖς· τί γὰρ τἀληθὲς οὐκ εἴποι τις ἄν; Scholiastes ad Æschyl. Choëph. 320. Προσθοδόμοις Ἀτρείδαις] τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη. Vides nostrum versum, sed ita citatum, ut in hunc usque diem inter Scholiastæ verba latuerit. Quod sane cum non paucis aliis poëtarum fragmentis acciderit, loca quædam indicare operæ pretium fortasse videtur. Nihil enim majus habemus quod agamus, et otio fruimur. Sed priusquam alienos errores insectabor, præstabit fortasse meos corrigere, ne mihi vetus illud occinatur: Τί τἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, Κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; In nota ad Orest. 5. p. 5. col. i. l. 3. [ed. Lond. 1798.] delenda sunt ea verba: "in eo leviter errans, quod a Καὶ inciperet, cum putaret, opinor, ὡς esse Athenæi, non Archilochi." Recte enim versum ab Ὡς incipit Bentleius. Sed in eadem fabula longe gravius peccatum est ad versus 676. 677. 678. 679. Redigendi enim sunt ad vulgatum ordinem δ' ά β' γ'. In 676. (679.) παρὰ edidi pro πρὸς, non male, ut arbitror; verum lectorem monitum oportebat. Sin forte Clericus aliquis vel Pauwius, vel alius mihi adversarius obtigisset, isque hunc errorem detexisset, quanta, putas, cum verborum lenitate me excepisset? Verum isti homines et ceteræ ejusmodi quisquiliæ requiescant in pace. Neminis enim existimationem in hac nota scribenda lædere constitui, nisi *Præclarorum hominum ac primorum signiferûmque*. Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτόν ἄρξομαι λέγειν.

I. Bentleius in immortali ista de Phalaridis epistolis dissertatione hæc verba Epist. LI. (XXIV. Lennep.) θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει, ex Euripide mutua sumta existimat, cui sane hactenus assentior. Verum, quod non vidit vir summus, non sunt ista ex Euripide imitando expressa, sed sunt ipsa tragici verba, ita legenda: Θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν Οὔτοι προσήκει. Duo erant, quæ, ne viri docti hoc perviderent, faciebant. Primum, quod nesciebant ἀθάνατον primam producere, quod apud omnes antiquos et genuinos Græciæ poëtas semper fieri præstabo, alias forsitan Brunckii et aliorum errores castigaturus. Deinde paullo minus grati sunt numeri, quam in plerisque tragicorum senariis, non tamen omni-

ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν

no inusitati. Euripid. Hec. 1230. ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά. Ion. 619. ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον ἀλλότριον, ἔπηλυς ὤν. Bacch. 1064. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον. Simile est, cum tribrachys in quarto loco vocem complet, eumque monosyllabon præcedit. Sophocl. Antig. 263. κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι. Citassem et Philoct. 4. Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε τὸν Μηλιᾶ, et monuissem Νεοπτόλεμε esse Pæonem primum, si quenquam discipulorum meorum crederem tam stupidum esse aut bardum, ut hoc nesciret. Verum, ne tironum judicio viderer diffidere, locum istum, ut vides, omisi. Alibi etiam citat iste Pseudo-Phalaris tragicorum iambos, ut Epist. LXXXVII. (CXVI.) Πολλῷ δὲ κρεῖσσόν ἐστι, μὴ δεδοικότα, Παθεῖν τὸ μέλλον δεινὸν, ἢ δεδοικότα· qui videntur Agathonis esse. Epist. CXXII. (V.) ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν, ἐγύμνωσε Πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεων φόνον, Παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμώτερον μόρον, τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα. Vides duo senarios. Tantum rescripsi ἀνάπλεων pro ἀνάπλεω et δυσποτμώτερον pro δυσποτμότερον. Hoc posterius adde exemplis a me allatis ad Phœniss. 1367.

II. Kusterus in Suida v. ἐκβιαστής hæc verba edidit: ἄμφω γάρ εἰσιν ἐκβιασταὶ τῆς δίκης, καὶ νύττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας· ubi καὶ ex penu sua edidit, cum deberet νύττουσί θ' ἡμᾶς edere, si modo vidisset, duo hos esse senarios. Sed melius, opinor, legetur ὄντες pro εἰσι, quomodo exstat in Georgio Piside contra Severum 652. In v. ἱστορημέναι hæc verba citantur: Οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημέναι μόνον, Ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας· quæ desumta sunt ex ejusdem Acroasi tertia de Heraclii Expeditione v. 46. Scriptor anonymus in Suida v. Στέγει, citatus a Pauwio ad Anacreont. p. 92. Τὸν καυστικὸν δὲ τοῦτον ἥλιον στέγει, Ἱδρῶτι θερμῷ πανταχοῦ βεβρεγμένος. Dorvillius Vann. Crit. p. 360. in Pauwium strenue invehitur, quod duo senarios in his verbis latere non viderit. Respondet Pauwius, ut potest, præf. ad Phrynichum p. **** 2 b. ubi ait, non versus Iambicos esse, sed versus Iambicos esse posse. Hoc fieri posse, ut duo simul versus imprudenti excidant, non præfracte equidem negarim. Synesius enim Epist. XLIII. ait: ἔγνωκε πλεῖν εἰς τἀπὶ Θράκης χωρία, ἐκεῖ διαλλαγησόμενος πρὸς τὴν τύχην· quæ credo Synesii ipsius esse verba, non e comico quopiam desumta. Sed, ut fors ferebat, Dorvillius recte et ordine fecit; duo enim ipsi versus exstant in Georgio supra memorato Piside, Acroasi III. de Exped. Heraclii v. 100.

III. Verissime observat Wyttenbachius in Epist. Crit. [p. 29.] Homericas allusiones viros etiam doctissimos fallere. Quanquam enim apud Suidam v. ἀτέχνοις locus Homeri a sermone communi distinguitur, in Schol. ad Aristophan. Ran. 106. sine ulla citationis nota editum est: ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ Τεχνήεντες ἔχυντο. (Od. Θ. 296.) Themist. XV. p. 191. A. Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, ουτι νέον γε. Sic lege pro παλαιὸν ex Il. Ι. 523. et sic Priscianus Aldi XVIII. p. 229. b. pessime Putsch. p. 1176, 5. Incertus ap. Stob. LXXXIV. p. 349. Ἦτι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεται; lege ἐπιμέμφεαι ex Od. Π. 97.

IV. Scholiastes ad Sophocl. Œd.

δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν

1191. τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. Hic est versus Menandri apud Clericum p. 34. et Etymologum M. p. 685, 38.

V. Plutarch. T. II. p. 777. 8. ὡς τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ἱππόλυτος ἄπωθεν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζεται. Versus est Euripidis Hippol. 102. unde saltem variam lectionem lucramur, ἄπωθεν pro πρόσωθεν. At hoc, inquies, leve est. Leve sane est, sed hoc ipsum oculos effugit Valckenærii, *nostrum melioris utroque.* Nihil contemnendum est, neque in bello, neque in re critica. Idem Vir summus Diatrib. p. 125. e Dionis Chrysostomi verbis hos versus Euripidei Philoctetæ extundere conatur: Εἰ δ' οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου, Ἔστ' ἂν ποθέν σοι παραπέσῃ σωτηρία, Οὐκ ἂν φθονοῖμεν· δυσχερῆ δὲ θεάματα Τᾆδον, ξέν', εἰσίν. Quanto melius erat, pro tot versibus, quos non scripsit Euripides, unum, quem scripsit, posuisse! Δύσμορφα μέντοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε· quem fabulæ isti adscribendum vidit Gatakerus nostras ad M. Antonin. IV. 3. p. 92. e Plutarcho T. II. p. 521. A. Et tamen Valckenærius Gatakeri opera diligenter legerat, Plutarchi diligentissime. Sed εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.

VI. Sagaciter vidit Toupius, locum Plutarchi T. II. p. 519. A. ad Menandri Γεωργὸν pertinere: εἶτά μοι σκάπτων ἐρεῖ, Ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ Πολυπραγμονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ. Sed male emendat σκάπτοντι, ut liquet ex alio Plutarchi loco p. 511. E. ὁ δὲ Ἀττικὸς ἐρεῖ τῷ δεσπότῃ σκάπτων, ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις.

VII. Fragmenta scenæ istius, ubi Zethus cum Amphione colloquitur, collegit Valckenærius Diatrib. p. 74 —87. Sed idem Dionis locum ex Orat. LXXIII. p 635. C. citat p. 68. ὡς ἐκεῖνος (Zethus) ἐνουθέτει τὸν ἀδελφὸν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν, οὐδὲ περὶ μουσικὴν διατρίβειν, ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπόν τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν. Mirum sane, si quid in homine mirum est, eum non vidisse, hæc esse Zethi verba, hoc modo legenda: Μοῦσάν τιν' ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσύμφορον, Ἀργὸν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ· quomodo citat Sextus Empiricus adv. Math. VI. 27. ubi male ἀργὴν editur, male etiam MSS. quidam ἀσύμφωνον. Ex hac quoque scena desumtus videtur versus ab Athenæo XIV. p. 616. C. Plutarcho Symp. II. 1, 13. citatus, eandem historiam de hominibus diversis narrantibus: Κακῶν κατάρχεις, τήνδε μοῦσαν εἰσάγων.

VIII. Æschyli locum Suppl. 689. apud Plutarchum Erot. p. 758. F. indicavi ad Phœniss. 800. Alium locum ejusdem fabulæ 944. πεσήματ' ἀνδρῶν, κἀπολακτισμοὶ βίου, citat Plutarchus de Curiositate p. 517. F. βίων, quod vulgato deterius videtur. Tertium locum ex Myrmidonibus citatum, qui deinceps in proverbium abiit, de quo vide G. Canterum Nov. Lect. VI. 15. Casaubonum ad Athen. XI. 12. p. 494. B. Toupium Epist. Crit. p. 418. latentem vidit apud Dionysium Halicarnass. de admirabili vi dicendi in Demosthene T. II. p. 272, 39. (970. ed. Reisk.) vidit, inquam, Valckenærius in postumis ad Callimachea notis p. 286. sed in loco constituendo longissime a vero aberravit. Æschyli primo versus transcribam e Scholiaste ad Aristoph. Av. 808. Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος, Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν, Εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος, Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων,

παραθαλπομένα φρένα μύθοις.

ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς Ἁλισκόμεσθα. Verba sunt Achillei querentis, quod Patroclum armis suis ornatum ipse ad necem miserit. Nunc locum Dionysii videamus. Καὶ τοσαύτην ἐκμηκύνας (Plato) περίφρασιν, ὀλίγοις τοῖς (lege ὀλιγίστοις) ὀνόμασι δυναμένου περιληφθῆναι πράγματος, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀκαιρίας αὐτὸς αὑτοῦ, καὶ φησί· Σιγῇ τοίνυν μου ἄκουε· τῷ ὄντι γὰρ θεῖος [ἔοικεν] εἶναι ὁ τόπος· ὥστ' ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος γένωμαι, προϊόντος τοῦ λόγου, μὴ θαυμάσῃς· τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόῤῥω διθυράμβων τινῶν φθέγγομαι . . . . . . . πάλλων τοῖς αὐτῶν λόγοις ἁλισκόμεθα . . . αν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διθυράμβων ψόφους καὶ λῆρους ἠγαπηκότες. Lege et supple: φθέγγομαι. ΤΑΔ' ΟΥΧ ΥΠ' ἄλλων, ΑΛΛΑ τοῖς αὐτῶν ΠΤΕΡΟΙΣ ἁλισκόμεσθα, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙαν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότες. Eustathius ad Iliad. F. p. 632, 35=489, 1, ὁ Προῖτος δηλαδὴ (πέμπει) τὸν Βελλεροφόντην, γράμματα καθ' ἑαυτοῦ κομίζοντα, καὶ ταῦτα οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτοῦ, τραγῳδικῶς εἰπεῖν, ἁλισκόμενον πτεροῖς. Wallerus nostras:

TO A LADY SINGING ONE OF HIS SONGS.

*That Eagle's fate and mine are one,*
*Who, on the shaft that made him die,*
*Espied a feather of his own,*
*Wherewith he wont to soar so high.*

(Alia loca, ex eadem ejusdem dramatis scena desumta, vide infra ad v. 750.)

IX. Philemon apud Clericum p. 372. Eustathium ad Iliad. Ω. 617. p. 1368, 5=1507, 38. λίθον μὲν τὴν Νιόβην μὰ τοὺς θεοὺς, Οὐδὲ ποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι Ὡς τοῦτ' ἐγένετο. Bentleius versum explet legendo Λίθον μὲν εἶναι τὴν Νιόβην· Brunckius pro οὐδέποτε substituit οὐπώποτε ad Aristoph. Vesp. 983. Neuter recte. Sed totum Eustathii locum apponere juvabit. φέρεται δὲ χρῆσις, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς Φιλήμων λέγει, ὅτι λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδέποτε ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι ὡς τοῦτ' ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κακῶν τῶν συμπεσόντων καὶ του συμβάντος πάθους οὐδὲ λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φωνεῖν λίθος. Hæc omnia veteri Scholiastæ suffuratum esse optimum præsulem, patet e Scholiis Venetis a Villoisono editis, quæ easdem corruptelas ad unam omnes retinent, nisi quod correctius ἐγὼ præponunt, corruptius habent πείθομαι pro πεισθήσομαι. Quanquam non male fortasse legere possis, οὐδὲ νῦν γε πείθομαι, cum πείθομαι habeat quoque codex Townleianus. Sed ex eodem codice legendum est: Ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, Οὐδέποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι, Ὡς τοῦτ' ἐγένετ' ἄνθρωπος· ὑπὸ δὲ τῶν κακων Των συμπεσόντων, τοῦ τε συμβάντος πάθους, Οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, Προσηγορεύθη, διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λίθος.

X. Nunc ad Athenæum paullisper nos convertamus. Is enim etiam post Casauboni curas non omnino mendis vacat. Sed hoc opus non est hujus loci. In Athenæi igitur libro secundo p. 58. B. χηνείων δ' ὠῶν Ἔριφος·—ὠὰ λευκά γε, Καὶ μεγάλα· χήνει' ἐστὶν, ὥς γε μοι δοκεῖ. Οὗτος δέ φησι ταῦτα τὴν Λήδαν τεκεῖν. Ultimus versus in impressis pro Athenæi verbis legitur. Idem

ΜΗ. αἶ αἶ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία

Athenæus X. p. 419. C. Ἄλεξις ἐν Συντρόφοις· Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον· οὔθ' ὑπεργέμων Ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενὸς, ἀλλ' ἡδέως Ἔχων ἐμαυτοῦ. Verum addenda erant sequentia verba, quæ quatuor senarios explebunt: Μνησίθεος γάρ φησι δεῖν Φεύγειν ἁπάντων τὰς ὑπερβολὰς ἀεί. Non enim poëtas solum citant veteres comici, sed etiam ludi jocique causa omnis generis scriptores. Ut brevitati consulam, uno exemplo defungar, idque ex Athenæo ipso deligam, IX. p. 377. F. Sosipater: Οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη, Ἣν κατανοήσῃς, ἐστὶν ἡμῶν, Δήμυλε, Ἀλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν Εἶναι μάγειροί φασιν, οὐθὲν εἰδότες. Ubi cum πέπαυται aperte metrum vitiet, in margine quidem πέπραται, in animadversionibus vero οἴχεται p. 654. conjicit Casaubonus. Prius adscivit Grotius in Excerptis p. 887. Nollem factum. Ἐνταῦθα γάρ τοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, Κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά. Secunda quippe in πέπραται producitur. Altera conjectura nimis longe ab antiquæ lectionis vestigiis recedit. Legendum, nulla fere mutatione, Ἀλλὰ ΠΕΠΛΥΤΑΙ τὸ πρᾶγμα. Eodem sensu dixit Æschines καταπεπλύσθαι contra Ctesiphont. p. 434. ed. Taylor. laudatus a Polluce VII. 38. qui præterea docet, meretricem pervulgatam πλύμα vocari. Integer locus hic est: τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ἡμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα τίμιον· νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐξ ἔθους, ἀλλ' οὐκ ἐκ προνοίας ποιεῖσθε. Sed ad propositum redeamus. Theopompus Comicus Althæa XI. p. 502. A. Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην. Sic pro χρυσέων legit Piersonus ad Mœrin p. 413. rectius quam Valckenærius ad Herodot. III. 130. χρυσίων. Sed gravius erravit ibidem Valckenærius, dum hunc versum pro tetrametro venditat: Λαβοῦσα πλήρη χρυσίων μεσόμφαλόν γε φιάλην. Primo istud γε nulli usui inservit, præterquam explendo metro. Deinde finalem tetrametri iambici catalectici syllabam semper præcedat oportet iambus, nisi in proprio nomine; ubi interdum, sed raro, admittitur anapæstus, ut in Aristoph. Thesmoph. 554. Sequuntur in Athenæo: Τελεστὴς δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν ἵν' ὡς τοῦ Τελεστοῦ ἄκρατον τὴν φιάλην εἰρηκότος. Aldus omittit ἵν'. Bene vero sit Casaubono, qui e MSS. addiderit. Sunt enim duo senarii, si modo maculas abstergas: Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην· Τελεστὴς δ' ἄκατον ὠνόμαζέ νιν. Deinde addit Athenæus, Telesten (dithyrambicum poëtam scilicet) ἄκατον dixisse pro φιάλην. Erant autem multa apud Græcos nomina, navigiorum et poculorum communia, qualia sunt γαῦλος, κύμβη, κάνθαρος, τριήρης, et non absimile καρχήσιον. Epitome Athenæi apud Casaubon. Animadv. XI. 4. p. 782, 62. Ἄκατος, ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. Postremo observabis, Theopompum tragicam gravitatem affectare, ideoque tragicis formis χρυσέαν et νιν uti.

XI. Vulgi superstitiones ridens Clemens Alexandrinus Strom. VII. p. 842, 4. εἰκότως τοίνυν δεισιδαίμονες περὶ τοὺς εὐοργήτους γενόμενοι, πάντα σημεῖα ἡγοῦνται εἶναι τὰ συμβαίνοντα, καὶ κακῶν αἴτια· ἐὰν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον· κἂν, μηδὲν ἄλλο ἔχων, διατράγῃ ληκύθιον· ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος, ἐὰν ἀπὸ

βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;

ἑσπέρας ᾄσῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖον τινός. Et hîc latuere quatuor comici senarii, sed leviter corrupti, ita legendi et distinguendi; Ἣν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον, Κἄν, μηδὲν ἀλλ' ἔχων, διατράγῃ θύλακον· Ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος ἣν ἀφ' ἑσπέρας Αἴσῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖον τινός. Quod restitui, θύλακον, et metrum resarcit et sensum juvat. Sic etiam mox Bion: τί δὲ καὶ θαυμαστὸν, εἰ ὁ μῦς τὸν θύλακον διέτραγεν, οὐχ εὑρὼν ὅ, τι φάγῃ; Theophrast. Char. XVI. de Superstitione: Καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἐλθὼν, ἐρωτᾷν τί χρὴ ποιεῖν. Vide doctam Frid. Lindenbrogii notam ad Terent. Phorm. IV. 4. 26. ubi hæc quoque loca laudat, sed nihil de versibus suspicans. Nec quicquam suboluit Duporto ad Theophrastum. Θύλακος, ut notum est, primam semper producit; insigniter corruptus est Aristophanis locus Ran. 1234.

XII. Stobæus Ecl. Eth. p. 158. Ἂν γὰρ ἀποθανῇ εἷς τις πονηρὸς, δύο ἀνέφυσαν ῥήτορες· οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἰόλεως ἐν τῇ πόλει, ὥστις ἐπικαύσει τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων, κεκολόπευκας, τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσῃ. Hæc Platoni sub titulo τοῦ αὐτοῦ tribuuntur in Græco Stobæi margine, Platoni Phæd. in Latino, et pro versione sunt tantum: "Hic quoque locus in Platone reperiri non potuit." Certe non exstat neque in Phædro neque in Phædone. MS. in Museo Britannico servatus habet τοῦ αὐτοῦ, deinde ἀνέφησαν ῥήτορες· — ἰόλεως — κεκολλόπευκας τι γὰρ οὖν—. Sin codex aliquis Cantero obtulit τοῦ αὐτοῦ φαίδ. non omnino abhorreret a versimilitudine, Platonis esse Comici locum e Phaone desumtum. Certe sunt comici alicujus veteris verba, ita in versus digerenda: ἂν γὰρ ἀποθάνῃ Εἷς τις πονηρὸς, δύ' ἀνέφυσαν ῥήτορες· Οὐδεὶς γὰρ ἡμῖν Ἰόλεως ἐν τῇ πόλει, Ὅστις ἐπικαύσῃ τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων. Κεκολλόπευκας· τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει. Aristides pro Quatuorviris T. III. p. 222. (II. p. 134, 4.) ὥστε καὶ τοὺς ῥήτορας ἡσυχίαν ἔχοντας ὡς τὰ πολλὰ παρείχετο. ὥστ' εἰ μὴ καθ' Ἡρακλέα, κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλεων, ἣν ἐπικαίων, (ἐπικάων recte ed. Junt.) ὡς τὸ τοῦ Κωμικοῦ ῥῆμα, τὰς κεφαλὰς τῶν πλειόνων· quod ultimum melius videtur quam τῶν ῥητόρων. Neque desunt loca, ubi Plato Comicus cum Platone Philosopho confundatur. Suidas: Παρουσία. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας, ὡς καὶ ἐν Πλάτωνος Φαίδωνι· ὡς καὶ νυν ἔχομεν παρουσίας. Est senarius, initio defectus; quem citans Piersonus ad Mœrin p. 297. ait: "Platonis locum ab aliis velim mihi indicari." Legendum ex Photio MS. Φάωνι. Priscian. XVIII. p. 1185, 12. Attici, ἠράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον, καὶ τούτῳ. Πλάτων περὶ λάγιος. πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην. Vellem scire, quis sit iste Lagis, aut ubi de eo Plato locutus sit. Lege: Πλάτων Περιαλγεῖ. Ὃς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην. Verba sunt ipsius poëtæ gloriantis eodem modo, quo Aristophanes Nub. 549. Ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' εἰς τὴν γαστέρα.

XIII. At tu, doctissime Wyttenbachi, cujus eruditionem, ingenium, humanitatem suspicio, utinam paullo majorem curam in versibus a Plutarchi oratione distinguendis adhibuisses. Ubicunque enim aut integri versus, aut fragmenta, quorum verba eodem ordine citantur, quo a poëta scripta sunt, leguntur,

φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν,
βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.
αἴες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, στροφή.
ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος
μέλπει νύμφα;
τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
σπεύσει θανάτου τελευτάν;
μηδὲν τόδε λίσσου.
εἰ δὲ σὸς πόσις
καινὰ λέχη σεβίζει,
κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου·

ibi puto talia fragmenta a citantis oratione diligenter separanda. De Virtute Morali p. 442. C. Ὅσῃ πέφυκε κἄφ' ὅσον διέρχεται, est versus Œdipodis Euripidei, quod subindicavit Musgravius. Erot. p. 758. B. ἀλλὰ πειθὼ καὶ χάρις ἐνδιδοῦσα πόνον ἡδὺν ὡς ἀληθῶς κάματον ὑφηγεῖται. Hîc tu, Vir præstantissime, πόνον ἡδὺν καὶ ὡς ἀληθῶς εὐκάματον, partim recte, partim secus, corrigis. Legendum enim πόνον ἡδὺν ὡς ἀληθῶς κάματόν τ' εὐκάματον ex Eurip. Bacch. 66. Emendate legitur idem versus de Tranquillitate p. 467. D. an seni gerend. Resp. p. 794. B. sed Philosophi verbis permixtus. In Consol. p. 117. A. dedisti ut versum, Θεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ, deinde σὺ σοὶ, quæ sequuntur, ad prosam detrudis. Verum αὐτῷ delendum erat, utpote varia lectio ex αὐτὸς nata, et σὺ σοὶ addendum, ut sit parodia Sophoclis Œd. T. 379. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί· ubi obiter nota, δὲ a Plutarcho defendi. Alia quædam hujusmodi notare poteram. Sed non tanti est. Hos enim errores aut ipse per te jam correxisti, aut corrigendos monebis in notis, quas ut brevi pertexas et publices, omnes docti mecum exoptant. Quæ ego dedi, speciminis loco sufficiant; lectoribus certe meis placitura spero. Cum enim judicii acumen, et ingenii felicitatem, invitissimi in alio agnoscamus, hujusce laboris laudem, quæ solum industria et patientia, aut summum memoriola quadam constat, facile mihi concessum iri auguror.

148. Apollodorus Tarsensis apud Scholiasten hunc versum Medeæ tribuebat, unde eum statim legisse ἰαχὰν ἄιον, τὰν δύστανος, colligit Wyttenbachius Bibl. Crit. Part. V. p. 48. conferens supra 131. infra 207.

151. τίς σοι vulgo. τί ex A. Brunckius, et sic citat Scholiastes, quanquam τίς explicat. Mox ἀπλάστου A. L. ἀπλήστου Ald.

152. Sic Ald. ἔρως Lasc. quod edidit Brunckius.

156. σεβίζει λέχη L.

157. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου edd. MSS. et Eustath. ad Il. Z. p. 633, 43=490, 24. Partim propter metrum, partim quia vix æquum erat,

Ζεύς σοι τόδε συνδικάσει·
μὴ λίαν τάκου,
δυρομένα τὸν εὐνήταν.

ΜΗ. ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι᾽ Ἄρτεμι,
λεύσσεθ᾽ ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
πόσιν; ὅν ποτ᾽ ἐγὼ νύμφαν τ᾽ ἐσίδοιμ᾽
αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους·
οἵ γ᾽ ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ᾽ ἀδικεῖν.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
ΤΡΟ. κλύεθ᾽ οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ᾽, ὃς ὅρκων
θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
δέσποινα χόλον καταπαύσει.

a Medea, ut ne omnino irasceretur, exigere, legit Musgravius, δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσου. Deinde e Scholiaste variam lectionem eruit et probat, τόδε μὲν χαράσσου. Edidit Beckius post Brunckium λίαν pro τόδε. Verum hoc nimis audax videtur, et λίαν statim recurrit. Repetitiones verborum, ut non sunt nisi gravissimis de causis tollendæ, ita non sunt ex emendatione obtrudendæ. Quod primo vult Musgravius τοδὶ, metro quadrat, sed tam raro occurrit apud tragicos, ut ipse tantum ταυτὶ ex Suppl. 156. τῳδὶ ex Herc. F. 667. protulerit. Addere quidem poterat νυνὶ e Suppl. 308. sed priorem locum Marklandus suspectum habere videtur, et hunc vix quisquam, opinor, sanum crediderit, qui vel obiter inspexerit. In Herc. F. 667. legendum τῷδ᾽ ἦν pro τῳδί. Reliqui vulgatum, sed proxime ad Brunckii mentem corrigo, κείνῳ τόσον μὴ χαράσσου. Deest μὴ in A. Schol. χαράσου L. sic δυσεβοῦσι 753. δυσεβεῖ 1284. δυσεβοῦς 1380.

158. τάδε Ald. τόδε ex A. L. Brunckius.

160. ὀδυρομένα MSS. et edd. δυρομένα Musgravius. Vide ad Hec. 734. Eustathius ad Il. B. p. 218, 19=165, 20. εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δύρεσθαι. Deinde εὐνήταν pro εὐνέταν Brunckius.

162. λεύσασθ᾽ L. quod alludit ad aoristum λεύσαθ᾽.

166. οἵ γε με L. οἵγέ με Ald.

170. Θέμιν Ἰχναίαν Ruhnkenius apud Pierson. ad Mœrin, p. 137. Sed recte Musgravius defendit εὐκταίαν, citans εὐκταίαν Ἐριννὺν ex Æschyli Theb. 729.

172. Sic Brunckius ex A. L. σμικρῷ Ald. contra metrum. Mox. 181. βᾶσα νῦν L.

ΧΟ. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἀντιστροφή.
ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
δέξαιτ' ὀμφάν,
εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
φίλοισιν ἀπέστω.
ἀλλὰ βᾶσά νιν
δεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα
σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
τοὺς ἔσω· πένθος
γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.

ΤΡΟ. δράσω τάδ', ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
δέσποιναν ἐμάν·
μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅταν τις
μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.
σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς
τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας

179. T. præfigunt editiones, et X. 181. Sed delendas esse personas recte vidit Tyrwhittus, et delet A.

184. σπεῦσαι Brunck. ex A. σπεῦσον et deinde εἴσω Lasc. Ald. sed supra 88. ἔσω A. L.

188. ἐμὰν et ὁρμαθῇ Lasc. Ald. ἐμὴν et ὁρμηθῇ Brunck. Sed de his dehinc parcius monebo.

191. ὅτ' ἄν τις Lasc. quæ scribendi ratio frequens est in MSS.

193. Plutarchus Conjug. Præc. p. 143. D. Sympos. VII. 7. p. 710 E. ὡς τά γε ἄλλα φίλος ὢν Εὐριπίδης ἐμὲ γοῦν οὐ πέπεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν ὡς ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας μετακομιστέας οὔσης· ἐκεῖ μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρὸν ἐφιστάναι δεῖ νοσοῦσιν ἐσπουδακότα καὶ νήφοντα τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τῷ Διονύσῳ καταμίξαντας, ἐν παιδιᾶς μέρει τίθεσθαι. Pro ἐπὶ δ' malim ἐπί τ'.

εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

ΧΟ. ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων·
λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.
θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
ἅ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
δι' ἅλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν
πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.

ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
μή μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς

207. πολυστόνων L. X. Π. 808. nescio an melius. Mox 214. 215. duo versus e tribus feci.

211. Ζανὸς Brunck. Beck.

215. κλῇδ' L. κλῆιδ' Ald.

217. Lege aut μή μοι τι cum Aldo, aut μή μοί τι cum Lascari. μέμψησθ' Ald. μέμφησθ' A. B. D. L. P. Schol. Sequentia sunt valde difficilia et intricata. In secundis curis ad emendationem confugit Musgravius, et legit ἐργμάτων ἄπο, deinde οἵ τ' pro οἱ δ', ut significet οἵ. Membranæ ὀμμάτων τ' ἄπο. Ut in re incerta, Brunckii emendationem præfero, ὀμμάτων ἔπι. Ceterum ex Ennii versione apud Ciceronem, Epist. VII. 6. *Nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul; Multi, qui domi ætatem agerent, propterea sunt improbati,* conjicit Wyttenbachius ubi supra p. 53. hanc lectionem in suo codice habuisse Ennium: τούς τε δωμάτων ἔπι, τούς τ' ἐν θυραίοις. Idem mox δ' ἄρ' pro γὰρ legit. Versum 216. ita vertit Ennius: *Quæ Corinthi arcem altam habetis, matronæ opulentæ, optimates.*

218. γεγονότας Suidas v. Σεμνόν. sed propius vero Photius MS. γεγότας.

219. οἱ δ' ἀμφ' L.

δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.
δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,
οὐδ᾽ ἀστὸν ᾔνεσ᾽, ὅστις αὐθάδης γεγὼς,
πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
ἐμοὶ δ᾽ ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
ψυχὴν διέφθαρκ᾽· οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ᾽ οὑμὸς πόσις.
πάντων δ᾽ ὅσ᾽ ἔστ᾽ ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ᾽ ἔτ᾽ ἄλγιον κακόν.
κἀν τῷδ᾽ ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
γυναιξὶν, οὐδ᾽ οἷόν τ᾽ ἀνήνασθαι πόσιν.
εἰς καινὰ δ᾽ ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
κἂν μὲν τάδ᾽ ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ

221. ἔνεστιν, quod habet Scholiastes, edidit Brunckius. Ceteri cum Stobæo IX. p. 53. Grot. ἔνεστ᾽ ἐν, quod et ipsum non malum, sed alterum paullo numerosius. ἔστιν ἐν Eustath.

222. ἐκμάθῃ Eustath. ad Il. Γ. p. 415, 12=314, 48. Utraque lectio proba. Sæpe enim πρὶν cum subjunctivo jungunt tragici, omisso ἂν, quod in sermone familiari semper requiritur.

229. χρήζω L.

230. γιγνώσκειν καλὰ pro γιγνώσκειν καλῶς edidit Brunckius. γιγνώσκω Canter. γίγνεσθαι Reiskius. Simplicissimam Musgravii emendationem recepi.

236. τοῦδ᾽ ἔτ᾽ Lasc. Ald. τοῦτό γ᾽ Musgravius e B. D. Et sic Stobæus p. 309. ed. Grot. qui paullo ante δὲ pro τε. Membranæ τοῦτ᾽ ἄλγιον. Hæ varietates difficiles interdum sunt ad dijudicandum, præsertim si ε præcedit γ᾽ aut ab ἔτ᾽ eliditur. Mox 242. οἴῳ conjicit Musgravius, non male; sed nihil opus.

243. κἂν L.

πόσις ξυνοικῆ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγόν,
ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μή, θανεῖν χρεών.
ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνών,
ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην,
ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς·
ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος·
σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι,
βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ,
μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
ἤν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,

247. καρδίας χόλον Ald. Sed e MSS. quinque, ed. Lasc. Eustathio ad Il. I. p. 739, 36=635, 14. edidit Musgravius καρδίαν ἄσης. Malim tamen cum Olympiodoro apud Ruhnken. ad Timæum v. ταλασιουργία, legere καρδίας ἄσην, cui constructioni favet Aldina lectio. In Bacch. etiam 607. melior lectio videtur, a Brunckio edita, σαρκὸς τρόμον, quam σάρκας τρόμου. MS. E. καρδίαν ἄτης.

248. φίλων Ald. φίλον Brunckius ex A. L. Deinde Euripides, quo judice, unus amicus μυρίων κρείσσων ὁμαίμων (Orest. 796.), amico æqualem non opponeret. Dedi igitur πρὸς ἥλικας, *ad æqualium cœtum*, ut Phœniss. 1761. πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.

249. Antipater Stobæi LXV. p. 417, 40. αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι· ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός.

250. Ennius apud Varronem de L. L. lib. V. p. 60. ed. Scaliger. 1581. Nonium v. *Cernere: Nam ter sub armis malim vitam cernere, Semel quam modo parire.*

254. αὐτὸς πρός σε Lasc, αὐτὸς πρὸς σὲ Ald.

255. πόλις γ' Lasc.

256. συνουσία edd. et MSS. sed A. pro var. lect. κοινωνία.

259. οὐδὲ Ald. X. Π. 756. οὐχὶ Brunckius ex A. L.

260. συμφοράς L.

261. σου L. Ald.

262. τίς L.

πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,
σιγᾶν· γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
κακή τ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.

ΧΟ. δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
Μήδεια, πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆσδ' ἄνακτα γῆς,
στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ.

σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
καὶ μή τι μέλλειν, ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,

264. Sic omnes edd. (præter Lasc. qui ἐγείματο habet) et MSS. cum Eustathio ad Il. Θ. p. 694, 24=573, 44. Grammatici præcipiunt, ut γαμεῖν de viro, γαμεῖσθαι de femina dicatur, quæ regula certe plerumque observatur. Anacreon tamen apud Ammonium habet, Ἐκεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο. Anti-Atticista apud Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 482. citat ex Ἀντιφάνους Ἀσώτοις, ἐγημάμην a viro de se dictum. Sed hæc cum Valckenærio figurate usurpata existimo, eodem fere sensu, quo Electra de Ægistho Elect. 936. Ὁ τῆς γυναικὸς, οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή. Martialis, *uxori nubere nolo meæ*. Fortasse igitur, ut tali sarcasmo utatur Medea, legendum est, ᾗ τ', quod quam facile in ἥν τ' abire posset, nihil attinet dicere. Contra ipsa de se infra 606. γαμοῦσα dicit. Nec tamen negabo, bene etiam legi posse, ἥ τ' ἐγήματο, ut mox. 290. τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην.

265. φόνου Ald. Sed φόβου Lib. P. et, puto, MSS. alii, certe C. Et sic ed. Lasc. Schol. ad Sophocl. Antig. 61. Stobæus p. 308. ed. Grot. Idem mendum irrepsit in Hec. 245. Proximo versu κακή τ' edidit Brunckius e Tyrwhitti conjectura. κακὴ δ' edd. MSS. Stob. Schol. hîc et ad Sophoclem, sed ibi κακή τ' clam edidit Brunckius.

267. εἰς L.

269. δράσον L. δρασον Ald. ἐκτίσῃ L. Ald. et omnes, credo, editiones, quæ meam præcedunt. Et sic habent ubique in secundis indicativi passivi personis, nisi cum aliter habere moneo; quod non mirum est, si reputas, βούλῃ habere L. 864. δοκῇς 956. quamvis δοκεῖς statim subjungat.

270. θαυμάσω L.

275. σὺν αὐτῇ L.

πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
ΜΗ. αἶ αἶ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι·
ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
ΚΡ. δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους,

279. αἶ, αἶ L. ἀπόλυμαι L.

280. ἐξιᾶσι L.

282. εἰρήσομαι A. L. Deinde λέγουσ' A. Brunckius mavult, καὶ ξένη περ οὖσ' ὅμως, sine causa, si quid video. Qui adversa fortuna utuntur, eos, quorum in potestate sunt, non audent libere alloqui. Sic Hecuba 240. interrogandi veniam ab Ulysse petit. Vulgatam quoque probat Wyttenbachius.

284. περιαμπίσχειν Ald. et omnes editiones Brunckianam præcedentes, excepta Lasc. quæ παραμπέσχειν habet. παραμπέχειν A. Flor. παραμπίσχειν B. D. E. περαμπέχειν Lib. P. παραμπέχειν recte Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Addend. ad Theocrit. XXI. 26. cum putet, idem juris esse liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wyttenbachius p. 55. anapæstum fortasse in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapæstos non vi ejiciendos esse, si omnes consentiant MSS., eos certe ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Præterea tragici nunquam in senarios, trochaicos, aut, puto, anapæstos legitimos, περὶ admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imo ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; raro admodum adjectivum vel adverbium. Apud Æschyl. Agam. 224. est περιόργως, ibid. 1457. περιώδυνος. In Sophocl. Phædra apud Stobæum Ecl. p. 133. περιῶσι' ἄφυκτά τε μήδεα. Œd. T. 1218. περίαλλα, idque forsan posuit in loco Thamyræ corruptissimo apud Plutarch. T. II. p. 1093. D. quod si fecit, ita scripsit ultima. ἔκ τε νόμων, οὓς Θαμύρας περίαλλα μουσοποιεῖ. Sed, sive sunt ista Sophoclis sive Plutarchi verba, περίαλλα conjuncte legendum est. Voce utitur Aristophanes Thesmoph. 1079. Τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν μέρος ἐξέλαχον; Quæ si ipsa Euripideæ Andromedæ verba sunt, pertinent ad systema illegitimum, ut ex præcedentibus liquet. Hinc etiam refellitur Dawesii emendatio ad Sophocl. Œd. T. 1505. μή σφε περιΐδῃς pro μή σφε παρίδῃς. Quod περιϊδεῖν tam sæpe occurrit apud comicos, argumento est, tragicis eo uti non licere. Nisi statuere mavis, παρίδῃς genuinæ vocis esse interpretamentum, lege, μὴ παρά σφ' ἴδῃς. At enim dices, περιάγουσιν habet ipse Euripides. Habet sane; sed in Cyclope 686. dramate satyrico, quæ plures tragœdiæ leges violant, plures comœdiæ licentias adsciscunt; quod exemplo altero libet ostendere. Sophoclis versus quosdam citant Clemens Alexandrinus Strom. V. p. 716. 7. Eusebius Præp. Ev. XIII. 13. p.

μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
λυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην
δράσειν τι· ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
ΜΗ. φεῦ, φεῦ· οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,

680. in quibus est vox ἐπημφιεσμένος. Hanc vero tragici non minus quam περιάγουσιν, et eandem ob causam, opinor, respuebant. At vero in iisdem versibus occurrunt voces πτίλον, ὑπημβρύωσεν, ὁλοσχερὴς, ἐθόρνυτο, quarum nulla tragicis uti permissum erat. Pro ἐθόρνυτο quidem ἐθρύπτετο habet Clemens, sed manifesta glossa. Versus igitur sunt e satyrico dramate excerpti. Huc adde, quod tragici, si vocem puram a περὶ compositam adhibent, huic vitio per tmesin medentur, ut Bacch. 619. Τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι καὶ χηλαῖς ποδῶν. et similiter Troad. 561. apud Cornut. de N. D. p. 184. Κορυφὴ δὲ θεῶν, ὁ περὶ χθόν' ἔχων Φαεινὸς αἰθήρ. Porro, ut id obiter moneam, vox ἐμβρυοῦν cum compositis non comparent neque in Stephano neque in Scapula. Hinc etiam liquet, versus ex Euripidis Sisypho a Pseudo-Plutarcho adductos de Placitis Philosoph. I. 7. rectius Critiæ tyranno tribui a Sexto Empirico adv. Mathem. IX. 54. Τοιούσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φόβους Στοίχους.

285. Lege aut μή μοι τι cum Aldo, aut μή μοί τι cum Lascari.

289. ἀπειλεῖν, Ald. et membranæ. ἀπειλεῖς B. D. Cott. L. ἀπειλαῖς Flor. Ex Tyrwhitti conjectura edidit Musgravius ἀπειλεῖν σ', ex sua Brunckius χόλῳ δ' ἀπειλεῖς. Sed mihi videntur hujusmodi tautologiæ non abhorrere ab Euripidis ingenio. Hel. 1059. βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν; quod nimis licenter Reiskius et Musgravius emendant, Brunckius vero sine suspicione laudat ad Sophocl. Electr. 61. ἀπαγγέλουσί L.

291. δράσειν τί L.

293. Vide quid faciat unius literulæ mutatio. Lascaris editio habet, omnino contra sensum, σθένειν. Verum omnes ejus editionis vitiosas lectiones usque ad minutissimum apicem fideliter repræsentavi.

294. φοῦ. φεῦ. L. Κρέων Lasc. quod recipiendum esset, si plane constaret, longam syllabam tragicos, cum possent, semper in fine senarii ponere. Mox γλῶσσα Stobæus p. 143. Grot. pro δόξα, male, quod ad sensum attinet, nec metro convenienter. Confer quæ mox dicturus sum ad Hec. 302.

παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας,
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,
δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι·
τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,
τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην

300. προσφέρων ἔπη,

297. ἐκδιδάσκεσθαι proprio medii verbi sensu usurpatur. Magister puerum διδάσκει, pater, qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Sed hæc aliquando a poëtis confunduntur.

298. Ex A. ἀλκῆς edidit Brunckius; explicat χωρὶς ἀλκῆς ὄντες, deinde conjungit φθόνον cum ἀργίας. Sed ἄλλης servat Aristoteles Rhet. II. 21. qui mox habet ἀνδρῶν pro ἀστῶν. Posses etiam legere αὐτῆς pro ἄλλης. Sin hoc displicet, sumendum est ἄλλης πλεοναστικῶς, quod in locis quibusdam apud Nostrum videor legisse. Pro ἀργίας Wyttenbach. αἰτίας· quod sane speciosum est.

300. σοφὰ edd. pleræque et MSS. Sed MS. B. et ed. Lasc. ἔπη. Credo equidem, hanc lectionem esse ex Euripidis ipsius curis secundis profectam. Cum enim esset Noster εὐεπίφορος εἰς τὸ ΣΟΦΟΣ, veterem ejus inimicum hoc vitium effugere non poterat. Aristophanes igitur ita argutantem Mnesilochum, Euripidis socerum, inducit, Thesm. 1141. Σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ, Μάτην ἀναλίσκοις ἄν. Ergo, hac reprehensione permotus, σοφὰ in ἔπη mutasse videtur Euripides. Vide infra ad v. 1314.

302. δοκούντων εἰδέναι τί L.

303. Sic A. L. neque dubito quin alii. Ald. ἐν πόλει λυπρός.

305. Post hunc versum sequebatur, τοῖς δ' ἡσυχαῖα, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου, e v. 804. huc retractus. Deinde τοῖς δ' οὖν Ald. et omnes fere edd. sed αὖ A. B. D. Flor. L. P. Utramque emendationem optime pervidit Piersonus. Deinde 306. pro εἰμὶ δ' οὐκ conjicit Musgravius λῆμα, κοὐκ. Male. Verba, ut vulgantur, sunt Medeæ modeste de se loquentis, et vires suas consulto extenuantis.

307. σὺ δ' αὖ L. πλημελὲς L.

310. τί γὰρ σύ μ' L.

ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
ΚΡ. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν,
τοσῷδέ γ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
ῥάων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.
ΜΗ. μὴ πρὸς σὲ γούνων, τῆς τε νεογάμου κόρης.
ΚΡ. λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

314. τὴν δὲ δὴ Ald. τήνδε δὲ A. L. et, opinor, alii. Verum satis sit semel dixisse, plus momenti ad lectionem constituendam duorum disertis codicum testimoniis inesse, quam ad vulgatam defendendam tacito centum librorum assensui.

317. ἀκούειν citat Dawesius, sed mutatione nihil opus.

319. τοσῷδέ γ' Ald. τοσῷδε δ' A. D. Fl. P. τοσσῷ δε δ' Schol. τοσόνδε δ' ed. Lasc. Corrige Musgravii errorem.

320. αὔτως Lasc. Ald. edd. ceteræ.

322. Valckenærii conjecturam ad Phœniss. 497. propositam, λόγους πλέκε, elegantem quidem, recepere Brunckius et Beckius. Sed sanam vulgatam puto.

323. ἄρηρε Ald. ἄραρε A. L. X. Π. 1264.

324. μένῃς L.

325. μὴ πρὸς γονάτων Ald. Edidi ex L. μὴ πρὸς σὲ γούνων, de qua forma dixi ad Phœniss. 866. Hanc adjurandi formulam, quamvis notissimam, hic illic corrupere librarii, ut in locis Sophocl. Trachin. 436. Apollonii Rhod. III. 985. a Brunckio emendatis. Alcest. 281. μὴ πρὸς τῶν θεῶν τλῆς με προδοῦναι, Ἀλλ' ἀνατόλμα. Hiatum tollit Musgravius, e MSS. inserendo versum: Μὴ πρὸς παίδων, οὓς ὀρφανιεῖς. Optime. Sed duo menda, quanquam levicula, restant. Vix enim credo, compositum istud apud Græcos exstare, ἀνατολμῶ. Recte ed. Lasc. Ἀλλ' ἄνα, τόλμα. Ἀλλ' ἄνα est phrasis Homerica; a Sophocle etiam usurpata Aj. 194. Præterea tragici in ista adjurandi formula nunquam articulum addunt; comici pro libitu vel addunt, vel omittunt, sed frequentius addunt. Cum igitur τῶν omittat Lascaris, quid planius, quam legendum esse?

ΜΗ. ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς;
ΚΡ. φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
ΜΗ. ὦ πατρὶς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
ΚΡ. πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.
ΜΗ. φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
ΚΡ. ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.
ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
ΚΡ. ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.
ΜΗ. πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;
ΚΡ. τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ.
ΜΗ. μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
ΚΡ. ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
ΜΗ. φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.
ΚΡ. τί δ' οὖν βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;
ΜΗ. μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,
παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ

Μὴ πρός σε θεῶν τλῇς με προδοῦναι.

328. ου σε Lasc. sed οὐ σὲ Ald.

329. ὧς σου L. Ald.

330. Sic A. D. L. πολύ Ald.

333. Hic ordo verborum restituendus videtur Iph. A. 903. ubi nunc legitur, ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος. Athenæus IV. p. 156. F. εἶτα πάλιν φακοὶ προσηνέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι· καὶ ὁ Διϊτρεφὴς δραξάμενος ἔφη, Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν. καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε, Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. Hinc saltem Euripidis senarium lucramur: Κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι.

334. ἕρρ' conjicit Valckenærius ad Hippol. 973. ex hujus fabulæ v. 1343. sed recte defendit ἕρπε Brunckius, observans, Creontem providum esse, Iasonem vero iratum.

335. MSS. et edd. credo, omnes ante Brunckium, πονοῦμεν ἡμεῖς κοὐ πόνων κεχρήμεθα, qui certissimam Musgravii conjecturam adoptavit, apte conferens Orest. 1629. ὦ τλῆμον Ἑλένη, τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα; Non minus aptum Hec. 1246. ἀλγεῖς· τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς; Beckius dedit πόνοι et cetera, ut Brunckius.

336. Vulgo ὠθήσῃ. E membranis ὠσθήσῃ Brunckius, recte, opinor. Sunt sane multa apud Græcos verba, quorum futura media passive significant, sed non memini ὠθήσομαι in hac classe vidisse. ἐξωσθέντες occurrit Cycl. 279. ipsa forma ὠσθήσῃ Hel. 460.

340. τί δ' αὖ βιάζῃ L.

341. Medeæ personam omittit L.

342. ξυμπεράναι L.

πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν·
τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα,
κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.

ΚΡ. ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε· προὐννέπω δέ σοι,
εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν·
οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

ΧΟ. δύστανε γύναι,
φεῦ, φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
ἐξευρήσεις;
ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

ΜΗ. κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,

346. εὔνοιαν σ' L.
348. κλαίω συμφορᾷ L.
351. καὶ νῦν μὲν ὁρῶ γ' ἐξαμαρτάνων ed. Lasc.
353. Vertit Ennius, *Si te secundo lumine hîc offendero, Moriere.* ἠπιοῦσα L.
355. Sic MSS. Par. et ed. Lasc. οὐ ψευδὴς Ald.
356. ἐφ' edd. MSS. X. Π. 225. Literam mutavi, ut melius cum locis similibus 341. 374. 390. congruat. In v. 390. ἔτι X. Π. 888. Aristoph. Lysistr. 767. Καὶ προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον χρόνον. Sic recte Kusterus. Quod edidit Brunckius, Καὶ πρόσταλαιπωρήσατέ γ', repudiandum esset, licet in mille codicibus reperiretur.
360. ποτὲ habet L. rectius, et supra 3.
363. κλύδονα L.
365. πανταχοῦ X. Π. 1060. πανταχῇ L. Ald.
369. θωπεῦσαι ποτ' ἂν, Lasc. Ald. Secundum ἂν, quod retinent Ald.

εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
οὐδ᾽ ἂν προσεῖπον, οὐδ᾽ ἂν ἡψάμην χεροῖν.
ὁ δ᾽ εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
ὥστ᾽ ἐξὸν αὐτῷ τἄμ᾽ ἑλεῖν βουλεύματα
γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ᾽ ἀφῆκεν ἡμέραν
μεῖναί μ᾽, ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ᾽ ἐμόν.
πολλὰς δ᾽ ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
οὐκ οἶδ᾽ ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι᾽ ἥπατος,
σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ᾽, ἵν᾽ ἔστρωται λέχος.
ἀλλ᾽ ἕν τι μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν
σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
οὐκ ἔστι· μείνασ᾽ οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
ἢν δ᾽ ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ᾽ ἀμήχανος,
αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
κτενῶ σφε· τόλμης δ᾽ εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.

et Lasc. auctoritate A. D. Cott. Flor. male delevit Musgravius. Utrumque omittunt membranæ.

375. ἧ L.

378. ὁποῖαν L. Ald.

381. Valckenærius et Piersonus hunc versum spurium judicant, sed Brunckii judicium potius sequor; hîc igitur retinui, supra post v. 40. ejeci.

382. ἔν τί μοι L.

385. ἧ L.

386. κτανεῖν Ald. ἑλεῖν Lasc. et MSS. plerique.

389. Eleganter X. Π. 887. δέμας τόδε, sed hoc solo auctore quicquam mutare nolui.

393. ἐξελαύνει L.

394. κἂν μέλλω Flor.

οὐ γὰρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων, καὶ ξύνεργον εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
πικροὺς ἐγώ σφι καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη.
ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας·
ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν
τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΧΟ. ἄνω ποταμῶν ἱερῶν — στροφὴ α'.
χωροῦσι παγαὶ,
καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'
οὐκέτι πίστις ἄραρε.
τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
στρέφουσι φᾶμαι.
ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·
οὐκέτι δυσκέλαδος

396. Hunc locum ab Eupolide derisum monuit Toupius ad Longinum, Cap. XVI. Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην, Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

400. Omnes edd. et MSS. πικροὺς δ'. Non in animo habebam mutare, nec tamen male omitteretur particula, si codices addicerent. σφι pro σφιν e membranis dedit Brunckius.

402. εἶα Lasc. Ald.

405. E. P. καὶ γέλωτα, etiam bene.

408. Ita distinguit et legit Lascaris; πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. γυναῖκες ἐσμὲν, ἔσθλ'.

411. Hoc proverbium Æschylo debere Euripidem notant Viri docti ex Hesychio.

413. δίκαι B. D. Mox ἄραρε pro ἄρηρε Brunckius e membr.

415. οὐκ ἔτι L.

419. οὐκ ἔτι L.

φάμα γυναῖκας ἕξει.
Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων ἀντιστροφὴ ά.
λήξουσ' ἀοιδᾶν,
τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ-
άχησ' ἂν ὕμνον
ἀρσένων γέννᾳ. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
πολλὰ μὲν ἁμετέραν
ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.
σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας στροφὴ β'.
μαινομένᾳ κραδίᾳ
διδύμους ὁρίσασα πόντου
πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένᾳ
ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
ἄτιμος ἐλαύνει.
βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδὼς ἀντιστ. β'.
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ
μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.

422. λήξουσιν vulgo. λήξουσ' Heath.

425. B. C. D. L. ἔπνευσε, quod per se bonum est, sed metro noxium. Homer. Od. Θ. 498. θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.

426. ἀγήτωρ L. Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων citat Eustathius ad Il. A. p. 10, 28=8, 45. Hinc, ut observat Bentleius, confirmatur varia Horatii lectio Carm. IV. 6, 25. DUCTOR *Argeiæ fidicen* THALIÆ, PHŒBE. Deinde ἀντάχησαν ὕμνον vulgo. ἀντάχησαν ὕμνοι Eustath. ad Il. Z. p. 634, 13=491, 8. ἀντάχησεν ὕμνον C. Certatim corrigunt viri docti, ἀντάχησ' ἂν ὕμνον.

428. γέννα Lasc. Ald.

431. Sic Ald. πατρώων L. πατρῴων e membr. Brunck. quod penultimam corripere non hodie credam.

434. ξείνᾳ ed. Lasc. ξένῳ Musgr. typorum errore.

435. τὰς L.

439. οὐδέ τ' Ald. Lasc. et edd. quædam mendose. βέβακεν Ald. βέβακε δ' Fl. P. Lasc.

441. μίμνει edd. MSS. Melius metro quadrat μένει, quod habet D. Corripitur prima in ὑμνήσω Bacch. 72. notante Musgravio.

σοὶ δ᾽ οὔτε πατρὸς δόμοι,
δύστανε, μεθορμίσασθαι
μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων
ἄλλα βασίλεια κρείσσων
δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑΣΩΝ.

οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
λόγων ματαίων οὕνεκ᾽ ἐκπεσεῖ χθονός.
κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
λέγουσ᾽, Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ᾽ ἀνήρ.
ἃ δ᾽ εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὀργὰς ἀφῄρουν, καί σ᾽ ἐβουλόμην μένειν·
σὺ δ᾽ οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ᾽ ἀεὶ
κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ᾽ οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
ἥκω, τοσόνδε προσκοπούμενος, γύναι,

442. οὔτε edd. MSS. οὐδὲ Brunck. Deinde pro ἀλλὰ conjecturam Musgravii ἐπεὶ recepit Brunckius, quod non ausus est Beckius. Brunckium emendasse οὐδὲ nemo non mirabitur, qui ejus notam legerit ad Orest. 295. Nihil in textu mutavi, præter accentus et distinctiones; totum vero locum ita legendum puto: Σοὶ δ᾽ οὔτε πατρὸς δόμοι, Δύστανε, μεθορμίσασθαι Μόχθων πάρα, σῶν τε λέκτρων Ἄλλα βασίλεια—πάρα Lasc. μεθορμίσασθαι genitivum regit, ut supra 260. Alcest. 809. Ἄλλα Heath.

444. τῶνδε Lasc. Ald.

446. ἐπέστα Ald. ἐπέστη Lasc.

448. ἀμήχανον φέρειν Stobæus a Brunckio citatus, XX. p. 107.

451. ἐκπέσῃ L.

452. πρᾶγμ᾽, ἃ μὴ Musgravius, sine causa.

456. ἀεὶ Lasc.

457. ἀφήρουν L.

461. τὸ σόν γε Ald. X. Π. 246. quod edidit Beckius. τὸ σόν δὲ Lasc. τοσόνδε A. B. D. P. Sæpius in his peccatum. In Sophocl. Œd. T. 570. τοσόνδε γ᾽ οἶσθα, contra in Trachin. 53. edi debebat, κἀμὲ χρὴ φράσαι τὸ σόν.

ὡς μήτ᾽ ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
μήτ᾽ ἐνδεής του· πόλλ᾽ ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὑτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
ΜΗ. ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ᾽ εἰπεῖν ἔχω,
γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
οὔτοι θράσος τόδ᾽ ἐστὶν, οὐδ᾽ εὐτολμία,
φίλους κακῶς δράσαντ᾽ ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ᾽ ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδει᾽· εὖ δ᾽ ἐποίησας μολών.
ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι
ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
ἔσωσά σ᾽, ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι

468. Post hunc sequebatur, male retractus ex 1321, θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ᾽ ἀνθρώπων γένει. Delevit Brunckius. Hunc versum habuisse in suo exemplari videtur X. Π. 286.

476. Hic locus ab antiquis ob sigmatismum notatus est, quanquam sigma sæpius repetitur in Iph. T. 772. τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί. nec parcius in Sophocl. Œd. T. 1481. ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας, et ejusdem fabulæ 425. quem laudat Marklandus ad Iph. T. 1068. Sed præstat integrum Scholiastæ locum apponere: πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν· ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὔβουλος· ἐν δ᾽ ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. καὶ παρθενεύσης ἕξει μοι χάριν καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πήμασι τὰ σίγμα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. Eubuli locus mutilus et corruptus est. In Platone leviter errat Marklandus, conjiciens, Ἔσωσά σ᾽. Sed ex Eustathio ad Il. K. p. 813, 46=736, 81. M. 896, 56=854, 49. Od. A. 1379, 58=4, 18. liquet, tali fere modo Platonem scripsisse: ἡμᾶς καλῶς Ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. Mox bene legit Marklandus: καὶ, Ὦ παρθέν᾽, εἰ σώσαιμί σ᾽, εἴσει μοι χάριν; ex Diogene Laërtio IV. 29. Suida v. Εἴσῃ. Porro scripsi divisim σίγμα τῶν. Tradit enim Helladius apud Photium, Græcos indeclinabile σίγμα servare, ideoque legendum apud Xenophont. Hellen. IV. 4, 10. τὰ σίγμα τὰ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. At non poteris, exclamant Palmerius et Morus, eodem modo sanare quæ sequuntur: ψεύσει γ᾽ ὕμμε τὰ σίγματα ταῦτα. Utinam nullus apud antiquos locus ad emendandum hoc esset difficilior! Deletis duabus literis male repetitis, corrige, τὰ σίγμα ταῦτα. Frustra e Platonis supra laudato versu præsidium petunt, frustra ex comici verbis sequentibus. Nam pessime Barnesius dedit τὰ σίγματ᾽ ἀλλέξαντες, male Musgravius τὰ σίγ-

ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῶον σκάφος,
πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλησι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,
κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
ξὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
ξύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,
ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,

ματα συλλέξαντες. Lectionem veterum editionum fideliter repræsentavi. Lege, Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἐγγελῶσι πήμασι, Τὰ σίγμα συλλέξαντες, ὡς αὐτοὶ σοφοί. Athenæus X. p. 455. C. ἀποσχέσθαι τοῦ σίγμα. Indeclinabile etiam occurrit apud Platonem, sed locum in promtu non habeo.

477. ταὐτὸν L.

478. ἐπιστάστην L.

479. ζεύγλησι Ald. ζεύγλαισι membr. Lasc. Perpetua in his formis confusio; quare priorem, ubi dant codices vel codicum pars, accipio; contra universos codices non obtrudendum opinor.

480. Insigne exemplum pravæ lectionis, a plurimis et optimis codicibus defensæ; ἀμπέχων enim habent A. B. D. Fl. P. Lasc.

481. σπείραις· totum versum omittit Lascaris.

487. πάντα δ' æque bene L. δόμον Lib. P. et in marg. B.

491. σύγγνωστ' ἂν ἦν Ald. E. συγγνωστὸν ἦν A. B. D. Cott. Fl. L.

493. εἰ θεοὺς Lib. P. Ceteri, ut vulgo, ἢ θεοὺς. Schol. Æschinis p. 768. ed Reisk. ἢ θεοὺς νομίζω.

494. θέσμι' ἀνθρώποις. Sic pleræque editiones; sic Schol. Æschinis; sic omnes MSS. quorum enotatæ sunt variæ lectiones. Sed valde speciosam lectionem præbet ed. Lasc. θέσμ' ἐν ἀνθρώποις. Multa enim sunt nomina, quæ, cum in singulari masculina tantum aut feminina sint, in plurali neutra fiunt, ut δίφρος, δίφρα, κύκλος, κύκλα, κέλευθος, κέλευθα, δεσμὸς, δεσμὰ, σῖτος, σῖτα. Vide Musgravium ad Hel. 428. Et θεσμὰ quidem citant Budæus et H. Stephanus, sed ex minus probatis auctoribus, Phalaride

ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
ὅμως δ'· ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ·
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
ἔχει γὰρ οὕτω. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾷν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα
ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε

et Nonno, Stephanus quoque vitiosum esse Phalaridis locum suspicans. Sed exstat in Sophoclis Alexandro apud Stephanum v. Ἄστυ. οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει. Pluralem λύχνα usurpant Herodotus II. 62. 133. Euripides Cyclop. 514. restituendum Alcæo Athenæi X. p. 430. D. XI. p. 481. A. Πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα· [Καδδ' ἄειρε (loco priore ἀνάειρε) κυλίχναις μεγάλαις αἱ τὰ ποικίλλης (loco priore ποικίλα.)] Οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα Ἀνθρώποισιν ἔδωκ', ἔγχεε κιρναὶς ἕνα καὶ δύο Πλείαις κακκεφαλᾶς· ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ Ὠθείτω. Vulgo τὸν λύχνον. Secundum versum, qui velit et possit, corrigat.

500. δοκοῦσα μέν τι. Sic Ald. et plerique. μέντοι Schol. μέν τε Lasc. Ex var. lect. D. μή τι edidit Musgravius, quicum consentit C.

502. Ennius apud Ciceronem de Orat. III. 58. *Quo nunc me vortam? quod iter incipiam ingredi? Domum paternamne, anne ad Peliæ filias?*

504. καλῶς γ' ἂν οὖν recte Aldus. τανῦν Lasc. τὰ νῦν Flor. Ex membranis edidit Brunckius τ' ἂν οὖν, pro τοι ἂν οὖν, quam sententiam eum jamdiu repudiasse credo. Vide infra 588. ubi nulla varietas, in hac certe phrasi, notatur.

509. Ἑλληνίδων Ald. Alexander Rhetor p. 580. ed. Ald. et edd. omnes præter Lasc. quæ præbet ἀν' Ἑλλάδα cum B. D. Cott. Fl. καθ' Ἑλλάδα A. Pro Ἑλληνίδων Herodianus apud Villoison. Anecdot. Græc. T. II. p. 90. Ἑλλάδ', omisso ἀν' propter syllabam præcedentem. Edidi igitur id, quod plus cum auctoritatis, tum elegantiæ habet.

510. θαυμαστὸν δέ σέ γ' edidit Beckius. Sed vocalis in fine versus elidi non potest, nisi syllaba longa præcedat. Nempe vidit vir doctissimus hanc particulam requiri;

ἔχων πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγὼ,
εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
ΧΟ. δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
ΙΑ. δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.

alibi collocandam esse non vidit. Vulgo enim plene distinguitur post 511. et imperfecte post 513. Sed cum pro φεύξομαι δὲ, quod Aldus habet, φεύξομαί τε præbeant A. B. D. Fl. L. utrumque autem omittat Herodianus, mutavi distinctiones, et pro τε posui γε, quod quam facile in alterum corrumpi possit, quam facile a sequente syllaba γαῖ absorberi, nemo non videt.

411. σεμνὸν pro πιστὸν Alexander.

515. ἔσωσέ σε Flor. male.

516. ὃς καὶ κίβδηλος L.

521. σιμβάλωσ' L.

522. ἔοικα ed. Musgr. typorum errore, quod notari meretur, ne quis falsa elegantiæ specie ludatur.

523. ναὸς Lasc. νηὸς Ald. et Æschyl. Theb. 62. unde hunc versum sumtum monuit Valckenærius ad Hippol. 1226.

526. Sic A. E. L. P. ἔγωγ' Ald.

528. σώττειραν L.

529. σὲ δ' conjicit Musgravius, quo posito σ' in versu sequente delendum, et mox mavult λόγοις. Sed vulgatam recte defendit Brunckius.

530. Sic Ald. ὡς σ' ἔρως Lasc.

531. πόνων ἀφύκτων Ald. quam lectionem memorat Scholiastes. Sed et alteram memorat, τόξοις ἀφύκτοις, quam habent Lasc. et MSS. plerique, et e Flor. probat Valckenærius ad Hippol. 1420. Hunc locum re-

ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
εἴληφας ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,

spicit Ennius apud Ciceronem, Tusc. IV. 32. *Tu me amoris, magis quam honoris, servavisti gratia.*

532. αὐτὸ A. B. D. Fl. L. P. θήσομαι significare debebat *judicabo.* Non invitus legerem αὔτ' ἀθρήσομαι, si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum vel medium hujus verbi futurum.

539. πάντες δ' ἔσ' L. Ald.

542. Formam orationis adumbravit e nobilissimo Tyrtæi loco apud Stobæum LI. p. 193. quem paullo plenius citari nemo, uti spero, indignabitur: Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην, Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης, Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε, Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην. Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη, Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον. Οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι. Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς. Et Tyrtæum et Euripidem ob oculos habuit Theocritus VIII. 53. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων· ubi J. Piersonus, præfatus, "frigida esse χρύσεια τάλαντα, cum aliquid specialius dicere debuisset poëta," emendat Κροίσοιο, eleganter sane et speciose. Propius paullo ad literas Jortinus Κροίσεια, ut Κροισείων αἱρετώτερον στατήρων apud Plutarch. Polit. Præcept. p. 823. A. Crœsi divitias memorant ipse Theocritus a Piersono laudatus, X. 32. τὰ Κροίσου τάλαντα Procopius, commodum a Wartono laudatus. Nec tamen inducor, ut veterem lectionem deseram. Æquo enim jure objicere poteras hoc Euripidis loco, "Frigida sunt χρυσὸς ἐν δόμοις, cum aliquid specialius dicere debuisset poëta." Præterea ἀνέμων similiter frigore laborat, et Tyrtæo præeunte mutandum erat in Βορέα. In Anacreont. XXIII. 1. Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ, ex emendatione Sevini Κροίσου primo ediderat Brunckius; postea errorem suum agnovit, a Larchero monitus, quem vide ad Herodot. II. 121. Eandem loquendi formulam iterum adhibet Noster, Herc. F. 645. Μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος Τυραννίδος ὄλβος εἴη, Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη, Τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν· ubi si quis legendum contendat Κροίσου, ei auctor sim, ut artem criticam desinat, *Anticyras melior sorbere meracas.*

μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
οὐχ', ᾗ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,

543. Fl. P. βέλτιον. B. D. L. βέλτιστον, quod si probas, accipiendum est quasi βέλτιστον τῶν Ὀρφέως μελῶν. Sed rectius κάλλιον Ald. Eustath. ad Iliad. H. p. 666, 47=535, 14. K. 801, 54=720, 17.

545. Sic Musgravius et Brunckius ex L. forsan et A. μέν σοι Ald.

546. Idem versus Suppl. 430. ut monuit Valcken. ad Phœn. 937. προύθηκας L.

548. τῶδε L.

553. εὐψυχέστερον L. Error ortus ex similitudine literarum T et Ψ, minus distincte pictarum; aut si ita scribuntur, ut sæpe fit in MSS. ┬ + et superior linea in + evanescit, facillime cum T commutatur. Scholia in Hermogenem inter Aldi Rhetoras T. II. p. 9, 38. κομμωτικὴ δέ ἐστιν ὡς ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν κεχρημένων τὶ μυθίῳ καὶ φυκίῳ. Quis non videt legendum ψιμυθίῳ?

555. ἐχθραίνων vulgo, sed ἐχθαίρων Brunckius ex A. Fl. Jam monui ad Orest. 292, tragicos semper ἐχθαίρω, nunquam ἐχθραίνω dicere. In Sophocl. Antig. 93. Aldus recte edidit ἐχθαρῆ, sed tacuit Brunckius. Pro ἐχθραντέος Aj. 679. variam lectionem in margine habet Juntina secunda, ἐχθαρτέος, et sic legebat Suidas, ut ex ordine literarum constat.

559. οἰκεῖμεν L.

560. σπανιζοίμεθα L.

562. παῖδάς τε Ald. δὲ ex A. L. Brunckius. Opponuntur τὸ μὲν μέγιστον et παῖδας δέ

σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις,
τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
τίθεσθε. χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
ΧΟ. Ἴασον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·
ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.
ΜΗ. ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν·
ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ,
λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος·

564. ταὐτὸ L. ξυναντήσας male Lasc.

573. γὰρ mutavi in ἄρ', quod γνωμικώτερον.

575. Sic A. L. οὕτω δ' Ald.

577. Sic D. Fl. L. P. λέγω Ald. περὰ pro παρὰ Lasc. quæ non est varia lectio, sed merus error, ut ex accentu liquet.

579. εἶμι Lasc. Ald.

584. Citat Scholiastes, φαίνῃ pro γένῃ. An legebat φανῇς?

585. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος Ald. quod per se optimum est, ut supra 533. ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας. Sophocl. Antig. 771. εὖ γὰρ οὖν λέγεις. Œd. C. 1199. ἔχεις γὰρ οὖν βίαια τἀνθυμήματα, ut optime Heathius pro οὐ, post quem nihil tentare debebat Brunckius. Sed hæc lectio in nullo MS. inveniri videtur. MS. Flor. ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ σ'. A. E. L. P. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ'. B. D. ἓν γάρ σ' ἐκτενεῖ. ἐκκτενεῖ Brunck. et Beck. compositum Græcis ignotum. Eustathius vero ad Iliad. H. p. 672, 60=543, 40. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἷς λόγος ἐκτάδην ῥίψει, quod citat et

χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντ' ἐμὲ
γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
ΙΑ. καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ.
εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
ΜΗ. οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ΙΑ. εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέως ἃ νῦν ἔχω·
ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
ΜΗ. μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
ΙΑ. οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
ΜΗ. ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφὴ,
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
ΙΑ. αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
ΜΗ. τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;

rejicit Valckenærius Diatrib. p. 152. sed codicum lectiones ignorasse videtur vir egregius. ἐκτάδην κεῖσθαι phrasis bene nota. Quidni potuit Medea dicere, *Uno argumento ita te prosternam, ut quasi mortuus jaceas?* Neque durior est metaphora, quam in Platonico isto, Euthydem. p. 227. F. παραταθῆναι γελῶντα. Musgravius legit, ἓν γὰρ, ἓν κτενεῖ σ'.

586. πείσαντί με Ald. πείσαντά με C. L. et, puto, alii plerique.

588. καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ Ald. σὺ pro μοι A. Fl. γὰρ pro γ' ἂν Fl. Quod dedi, habent B. D. L ἐξυπηρέτης L.

589. εἴ σοι Lasc. Ald.

591. Sic edd. omnes et MS. Beckius εἶχον, errore typographico.

597. φῦναι Ald. sed φῦσαι ed. Lasc. et MSS. prope omnes.

598. πικρὸς pro var. lect. Stobæus, quod Grotius admisit p. 377. Sed λυπρὸς Stobæi MS. apud Brunck. et ed. pr. Euripidis edd. omnes et MSS. cum Scholiaste, Plutarch. M. II. p. 25. B. Schol. Aphthonii in Aldi Rhetoribus T. II. p. 8. prope fin. Mox κνίζει Stobæi ed. pr.

599. μήδ' Lasc. Ald.

600. με τεύξῃ divisim L. quod quosdam decepit.

601. 602. φαίνεσθαι et δοκεῖν Reiskius, ut pendeant a μετεύξῃ.

602. μὴ δ' Lasc. μήδ' Ald.

603. μέν ἐστ' Lasc. Ald.

ΙΑ. ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
ΜΗ. καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.
ΙΑ. ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
προσωφέλημα, χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
ΜΗ. οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου·
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
ΙΑ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
ΜΗ. χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
νύμφευ', ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΧΟ. Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν — στροφὴ α΄.
ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἅλις ἔλθοι

610. σαυτῇ φυγῇ Ald. σαυτῆς φυγῇ B. D. Fl. σαυτῇ, φυγῆς E. L. P.

615. Pro ἀμείνονα E. οὐ μείονα.

617. Sic ex A. L. edidit Brunckius. Vulgo μηδ' ἡμῖν.

622. ἀλγυνεῖ pro ἀλγυνῇ MS. Flor. apud Valckenær. ad Phœniss. 576.

625. ἴως L. Ald.

626. ὥστέ σ' Lasc. Ald.

629. E duobus versiculis feci unum hexametrum, hîc et infra 637. Objici quidem potest non recte in tertio loco tertii versus strophici positum esse dactylum, cum spondeus sit in tertia antistrophici sede. Sed hanc legem sibi natam negant tragici, præsertim in vulgatis versuum generibus; vide Androm. 135. 141. Deinde, ἐν interposito, ingratus duarum syllabarum concursus vitatur ἂν ἄν. Quam facile syllaba ἐν excidere potuerit, nihil attinet dicere. Ibycus Athenæi XIII. p. 564. F. ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν. Omittit ἐν Eustathius ad Od. Z. p. 1518, 17=256, 30. qui præterea in vicinis male θάλαμος citat pro θάλ-

Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
εὔχαρις οὕτω.
μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
χρυσέων τόξων ἐφείης,
ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.
στέργοι δέ με σωφροσύνα, ἀντιστροφὴ ά.
δώρημα κάλλιστον θεῶν·
μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,
θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις,
προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-

λος, male etiam ed. Casaub. τρέψαν. Sed rarior est hæc constructio, ideoque a librariis mutata videtur. Supra 424. Οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν Φοῖβος· quæ etiam restituenda videtur Homero Od. Ω. 200. χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Sed codex Harleianus, χαλεπὴν δ' ἐνὶ φῆμιν ὀπάσσει. Est notissimum Pythagoreorum jusjurandum, Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν. Euripides, Iph. A. 584. ὃς τᾶς Ἑλένας Ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν Ἔρωτα δέδωκας, Ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης· ubi πέπωκας ineptissime legit Bern. Martinus Var. Lect. IV. 7. quod ita παρῳδεῖ Julianus Orat. VI. p. 196. C. (368.) Οὐ μὰ τὸν ἐν στέρνοισιν ἐμοῖς παραδόντα τετρακτύν. Et hoc imitati sunt Latini. Lucretius, III. 647. *Et simul in pugnæ studio quod dedita mens est, Corpore relicuo pugnam cædisque petissit*; quorum versuum priorem advocat M. A. Muretus ad Catull. LX. 101. *Non tuus levis in mala Deditus vir adultera*, alterum ita emendat Bentleius ad Phædr. I. 31, 13. pro *Corpore cum reliquo*. Citat etiam Lambinus IV. 813. *Præterquam quibus est in rebus deditus ipse*, ubi variant codices, sed vulgata sanissima videtur.

632. μηδέποτ' Schol. Lasc.

633. ἐφίης pleræque edd. et Eustath. ad Iliad. E. p. 568, 24=431. 35. sed ἐφείης A. B. C. D. P. et sic ex Æm. Porti conjectura edidit Barnesius.

634. χρίσασθ' ἄφυκτον ὀϊστὸν. L. οἰστὸν est disyllabon, ut semper apud Atticos. Vide egregiam Piersoni notam ad Mœrin, p. 275. Nec male Barnesius: " In scansione ut οἰστὸν legendum." Idem ad Androm. 1134. " Legendum δισυλλάβως, quasi οἰστοί." Sed ad Herc. F. 196. audacior factus, bene edidit μυρίους οἰστοὺς ἀφείς. Cum igitur dixi in præf. ad Hec. p. IX. [ed. Cant. 1802. x. ed. Lond. 1808.] " In Euripide usque ad hunc diem semper editum est ὀϊστὸς," *erravi*, sive tu mavis, humanissime lector, MENTITUS SUM, Musgravii editione deceptus.

635. στέργοι A. B. C. L. στέργει Ald.

637. μὴ δέποτ' L.

640. προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Ald. Quod edidi, habent B. D. L. P. nisi quod προσβάλλοι L. ἀπολέμους Ald. δ' addidi ex L. Aptius forsan metra

πτολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ',
ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.
ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν, στροφὴ β'.
μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
δυσπέρατον αἰῶν',
οἰκτρότατον ἀχέων·
θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων δ'
οὐκ ἄλλος ὕπερθεν,
ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.
εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων ἀντιστροφὴ β'.
μύθων ἔχομεν φράσασθαι·
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
ᾤκτισεν παθοῦσαν
δεινότατα παθέων.
ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τα κλῆδα φρενῶν· ἐ-
μοὶ μὲν φίλος οὔποτ' ἔσται.

ΑΙΓΕΥΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

congruerent, si legeremus, ἀλλ' ἀπολέμους εὐνὰς—. Mox κρίνοι omnes Par. C. Fl. L. κρῖναι Schol. κρίνει Ald.

646. δυσπέραστον L.

647. οἰκτροτάτων Ald. Lasc. οἰκτρότατον editi recentes, nescio unde. Sin veterem lectionem retines, quod me non nolente facies, eadem opera fugitivum illud δεινότατον 656. ex Aldina retrahes, licet δεινότατα dent A. B. D. L. In versu præcedente δυσπέραστον C. et mox omittit δ' post μόχθων, punctis scilicet notatum.

653. ἔχω Lasc.

654. σὲ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς Lasc.

655. ᾤκτειρε vulgo. ᾤκτισεν est conjectura Musgravii. Mox πάρεστι et ἀνοίξαντα membranæ. Vulgo παρέσται et ἀνοίξαντι.

659. κλῃίδα L. Ald. κἀμοὶ Ald. ἐμοὶ μὲν A. B. D. Fl. L.

662. φίλοις Ald. φίλους Fl. L. κάλλιστον etiam Fl. apud Valckenær. ad Phœniss. 538.

ΜΗ. ὦ χαῖρε καὶ σύ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
ΜΗ. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωδὸν ἐστάλης;
ΑΙ. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
ΜΗ. πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
ΑΙ. ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονος τινὸς τύχῃ.
ΜΗ. δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
ΑΙ. οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
ΜΗ. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
ΑΙ. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
ΜΗ. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
ΑΙ. μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

664. ἐπιστροφᾷ Ald. Lasc. ἐπιστρωφᾷ A. E. quod et analogia postulat. A νέμω enim νωμᾷν, a στρέφω στρωφᾷν, a τρέπω τρωπᾷν, formant Græci. Solum πέτομαι, quantum scio, et ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι facit.

666. ἱκάνεις Ald. ἐστάλης, quod e Schol. restituit Canterus Nov. Lect. IV. 1. habent A. B. D. Fl. L. Ceterum locus Neophronis, egregie a Valckenærio ad Phœniss. 709. emendatus, hîc quoque cum fructu legetur: Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν Σοῦ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι Φοίβου πρόμαντις, ξυμβαλεῖν ἀμηχανῶ· Σοὶ δ' εἰς λόγους μολών γ' ἂν ἤλπιζον μαθεῖν. ἐστάλλης L. Ald.

674. θέμις δ' ἂν Ald. θέμις μὲν ex A. L. edidit Brunckius.

675. Jam inde ab Orest. 5. lectorem monebam, me longas, imo longissimas, nihil ad rem pertinentes notas scribere potuisse. Verum hac licentia ita adhuc uti enisus sum, ut ne abuterer. Talem vero notam in hunc versum impendere decrevi, μάλιστ', ἐπείτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός· ubi non mirarer, si quis particulam καὶ ut expletivam improbaret. Nam Androm. 89. ubi rectissime legitur, Ἀλλ' εἶμ', ἐπεί τοι κοὐ περίβλεπτος βίος, citans Brunckius in Gnomicos Poëtas, p. 305. corrigit ἐπεί τοι γ', additque, "Quos versus protuli, ut levem maculam e priori senario abstergerem." Satius erat manum abstinere, vir egregie. Maculam enim non abstersisti, sed versui sano inspersisti. Suppl. 881. Ἤχθαιρ', ἐπεί τοι γ' οὐδὲν αἰτία πόλις. Sic edidere Marklandus et Musgravius e tribus Parisiensibus MSS. Sed et illud notavi, Aldum in Supplicibus et Iphigenia utraque sæpe meliorem lectionem aut melioris lectionis vestigia conservare, quam conservarunt isti codices. Ex Stobæo citat Marklandus ἐπεὶ κατ' οὐδὲν, et sic legitur in editione, qua utor, Gesneriana 1543. XLIV. p. 314. Sed Grotius edidit ἐπεί τοι κοὐδὲν, ex MS. proculdubio, Trincavellus enim ἐπί τοι κοὐδέν. Nimirum primo lectio vulgata leviter in ἐπειτακοὐδὲν depravata est; postea inde fecere ἐπεὶ κατ' οὐδέν. Præterea existimo Atticis non licuisse γε post τοι po-

ΜΗ. τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.

nere, nisi alio vocabulo interjecto. Exceptiones sunt certe perpaucæ; præcipuæ, quas memini, Aristophan. Thesm. 716. Euripid. Iph. T. 726. quæ loca Gothofredo Hermanno curanda libenter mandarem, si eum crederem eadem facilitate ex corruptis sana facere posse, qua ex sanis corrupta facit. Quis enim præter Hermannum dactylum, non dico prætervidit (hoc enim omnes facimus), sed in quartam senarii sedem ipse ex emendatione intulit? Nub. 870. Quis præter Hermannum pro optima voce χυτρεοῦν verbum substituit non Græcum, nulla auctoritate munitum, metro perniciosum, χυτρεοῦν? Nub. 1476. Nimirum ut Dawesio obloqueretur, *Cui si non aliqua nocuisset, mortuus esset.* Sed hæc nihili sunt præ triumphis quos de innocenti Ἡρακλέης nomine egit. Quamvis enim, ipso judice, χυτρεοῦν apud comicos productarum ejusmodi syllabarum exemplum sit, nihil contra rarius est apud tragicos. Ideoque Hermannum hæc secum loqui fingamus: "Nos Germani, qui multo melius Anglis syllabarum quantitatem callemus, nos omnia loca, ubi Ἡρακλέης pro epitrito tertio apud Euripidem occurrit, emendabimus." Et sex loca, hoc morbo scilicet laborantia, corrigit, si hoc est corrigere, morbum fingere, ut tuam medicinæ peritiam ostentes. Ea loca sunt Heraclid. 8. 211. 991. Ion. 1163. Herc. F. 3. 926. Nec dubito, quin pari felicitate correcturus sit decem alia loca, quæ in ejus gratiam citabo. Heracl. 94. Ἡρακλέους οἵδ' εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι. 124. Ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ' Ἡρακλέους. Herc. F. 47. Ξὺν μητρὶ, τέκνα μὴ θάνωσ' Ἡρακλέους. (ubi Hermannus leget θάνωσιν. Obiter monebo legendum semper Ἡρακλέους et Ἡρακλέει pro mendosis Ἡρακλέος et Ἡρακλεῖ.) 173. Τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡρακλέες· ubi avide arripiet Hermannus lectionem, quam ipsi e Plutarcho, Cat. min. p. 785. A. benigne porrigo, ὦ Ἡράκλεις, neque, quominus eam recipiat, hiatu deterrebitur. Omnia enim potius perferenda, quam Ἡρακλέης secundam producat. 342. Παῖδας γὰρ οὐ προὔδωκα τοὺς Ἡρακλέους. 706. Ἀλλ' εἶα, παῖδας καὶ δάμαρθ' Ἡρακλέους. 865. Οἵ' ἐγὼ σταδιοδραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους. 875. Εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέους. 1006. Καῤῥίψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους. In Sophocl. Philoct. 1406. legi potest, βέλεσι τοῖσιν Ἡρακλέους, ut parum iste locus ad rem faciat. Euripides, ut videtur, apud Plutarchum, Sympos. IX. 1. p. 736. F. Τὸν παῖδά μοι τόνδ' ἀξίως Ἡρακλέους Ἡμῶν τε θρέψαι. Nunc ad ἐπεί τοι καὶ revertor. Heracl. 508. Οὐ δῆτ'· ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια. 747. Θείην· ἐπεί τοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ. Lucian. Jov. Tragœd. II. p. 644. Οὐκ οἶσθ'· ἐπεί τοι κἂν ἐκύκυες μέγα· qui versus ex Euripide desumtus est. Aristoph. Ran. 511. οὐ μή σ' ἐγὼ Περιόψομ' ἀπελθόντ', ἐπεί τοι καὶ κρέα Ἀνέβραττεν. Acharn. 931. Ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ. Alicubi hæc phrasis corrupta aut obliterata est, ut in Schol. Venet. ad Iliad. N. 567. ἴσως δὲ ἐντροπαλιζόμενος ὑπεχώρει, ἐπεὶ οὐκ ἂν κατὰ τὴν ὀσφὺν ἀναχωρεῖν ἐτρώθη. Legendum e codice Townleiano, ἐπεί τοι κἂν κατὰ τὴν ὀσφὺν ἐτρώθη ἀναχωρῶν. Ibid. 768. ἔχει δὲ ἦθος ὁ λόγος. Pro his verbis pleniora dat idem codex: ἐπεί τοι καὶ θαρσύνει τοὺς ἑταίρους· ἀλλ' ἔχει ἦθος ὁ λόγος.

ΑΙ. ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα.
ΜΗ. πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
ΑΙ. πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
ΜΗ. σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
ΑΙ. Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
ΜΗ. παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
ΑΙ. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
ΜΗ. σοφὸς γὰρ ἁνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
ΑΙ. κἄμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.
ΜΗ. ἀλλ' εὐτυχοίης καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
ΑΙ. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστος ἐστί μοι πάντων πόσις.
ΑΙ. τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
ΜΗ. ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
ΑΙ. τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
ΜΗ. γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
ΑΙ. ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
ΜΗ. σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.
ΑΙ. πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
ΜΗ. μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
ΑΙ. ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
ΜΗ. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
ΑΙ. δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
ΜΗ. ὄλωλα· καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
ΑΙ. πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.

677. λύσαι L.
679. μολῶ L.
681. Πιτθεὺς τῖς ἐστι L.
682. 683. Personas delent A. B. D. L. Medeæ personam delet etiam L. 678. 688. unde personas perturbat usque ad 707. cui præponit M. Mox 694. οἶσθ' L.
684. ἀνὴρ L. Ald.
685. κἀμοὶ δὲ Ald. κἀμοί γε A. B. D. L. P. (vel κἄμοιγε.)
703. M. πρὸς τουτο δ' ἄλλον Lasc. αὖ λέγεις omnes edd. Sed ἀγγέλλεις edidit Brunckius e membranis. ἀγγελεῖς X. Π. 137. In Orest. 780. pro αὖ λέγεις var. lect. præbet J. ἀγγελεῖς.

ΑΙ. ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα.
ΜΗ. λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι·
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε·
παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
ΑΙ. πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδος εἰμὶ πᾶς ἐγώ.
οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν·

704. τῆσδ' ἔξω χθονός Ald. et edd. Sed quod dedi, præbent A. B. Fl. L. P.

706. καρτερεῖν δ' οὐ βούλεται videtur legisse alter Scholiastes. Sed verum opinor, quod habent C. et in margine D. καρδίᾳ δὲ βούλεται.

708. τῶν omittit Lasc. Mox δὴ Ald. τε A. Fl. Neutrum habet L.

710. ἐσίδῃς Lasc.

716. Hunc et tres sequentes propter γονὰς omittit Flor. apud Valckenær. ad Phœniss. 360. Similis phrasis hujus versus clausulæ apud Herodotum III. 85. ubi Œbares ad Darium, ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς πρὸ σοῦ ἔσται· τοιαῦτα ἔχω φάρμακα. Confer Theocrit. II. 161.

719. ὧν μ' ex A. L. edidit Brunckius, quod pro μοι non amplius, credo, accipit. Si quis pro με acciperet, non multum refragarer, cum plura similia verba aliquando, licet rarius, accusativum pro dativo regant, qualia sunt εἰπεῖν, ἐπιστέλλειν, λέγειν, παραινεῖν. Sed non necessarium puto pronomen.

721. ἔχοιμι Ald. ἔχει μοι B. C. D. L.

722. Invenuste admodum quater in quatuor continuis versibus repetitur pronomen. Quare legendum censeo, πειράσομαι 'γὼ, deleta distinctione post χθόνα. Simili mendo laborat locus Helen. 961. Ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλὸν, εἰ καλὸν τόδε Αἱρήσομαι τὸ πρόσθε τῆς εὐδαιμονίας. Lege, Αἱρήσομαι 'γὼ πρόσθε τῆς εὐψυχίας. Nimirum εὐψυχίας primo in εὐτυχίας (vide supra ad 553.) corruptum est, ex literarum, deinde in εὐδαιμονίας, ex sensus affinitate. Optime igitur Heathius et Tyrwhittus εὐψυχίας.

τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
αὐτὴ δ' ἐάν περ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινί.
ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
ΜΗ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
ΑΙ. μῶν οὐ πέποιθας, ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
ΜΗ. πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.

723. τοσόνγε Ald. τοσόνδε C. L. P. Vix quicquam refert. προσημανῶ etiam L. non male.

726. τινι. Sic A. B. D. Fl. L. P. ποτε Ald.

727. ἀπαλάσσου L.

734. μεθεῖσαν Ald. D. E. μεθῇς ἂν A. i. e. Brunckii membranæ, et edd. recentes, solœce. μεθεῖς ἂν (ut opinor) B. suprascripto ἐκδοίης. Recte edidit Brunckius μεθεῖ' αν, quod habent C. L. P. Schol. sed male constructionem ordinat, quam recte explicat Scholiastes: ἄγουσιν ἐμὲ ἐκ γαίας (sic L. male Ald. γαίης) οὐκ ἂν μεθεῖο, ἐμοῦ subaudito. Hinc autem probare conatur Brunckius, mediam formam μεθίεσθαι accusativum regere, contra Dawesii Misc. Crit. p. 238. et Valckenærii ad Phœniss. 522. decretum. In Aristoph. Vesp. 414. Brunckius ipse tantum non velle videtur, τοῦδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι, legere. Restat formidabilis Sophoclis locus Electr. 1277. τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι. Lege, Dorica forma, ἁδονᾶν. Ipsa Electra iterum usurpat pluralem 1302. Sed ne alii simili errore trahantur, pauca quædam de hac figura addere libet. Græci scilicet, cum verba duo, diversos casus regentia, ad idem nomen æque referantur, ne nomen proprium aut pronomen minus suaviter repetatur, in utrovis regimine semel ponunt, altero omisso. Antiphanes Athenæi VIII. p. 339. A. ὃν ἣν ἴδῃ, τὰς χεῖρας οὐκ ἀφέξεται· ubi οὗ non deterius esset ad sensum, quanquam deterius est ad numeros. Aristoph. Pollucis VII. 108. Πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος βασκανίου ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Brunckius hæc verba ita in versus digessit Fragm. inc. LXI. Πλὴν εἰ πρίαιτο βασκανίου τις δεόμενος Ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Vellem scire, cujusnam metri sit versus secundus; κάμινον enim mediam producit. Ergo neque iambici neque trochaici pars est. Verba sunt alicujus ad alterum interrogantem, cui usui res hæc vel hæc inservire possit: [Οὐκ οἶδα] πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος Βασκάνιον ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Βασκάνιον præbet MS. Falckenburg. Οὐκ οἶδα addidi, non quasi verba comici, sed ut versum explerem. Plato Sympos. p. 174. E. HSt. τὸν μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα ἔνδοθεν ἀπαντησαντα ἄγειν· ubi, si lectio sana esset, αὐτῷ subaudiretur

*λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,*
*φίλος γένοι᾽ ἂν, κἀπικηρυκεύμασι*
*τάχ᾽ ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,*
*τοῖς δ᾽ ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.*
ΑΙ. *πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·*
*ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ σοι δρᾷν τάδ᾽, οὐκ ἀφίσταμαι.*
*ἐμοί τε γὰρ τάδ᾽ ἐστὶν ἀσφαλέστατα,*
*σκῆψίν τιν᾽ ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,*
*τὸ σόν τ᾽ ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.*

post ἀπαντήσαντα. Sed aliud olim in Platonis libris exstitisse liquet e Photio, v. Οἶ. Οἶ. περισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ· ὀξυτόνως δὲ οὗτοι· συμπόσιον· οἱ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδον ἀπαντήσαντα. καὶ οὗ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ· πολιτεία· πλὴν οὗ. Hunc locum exscribens Suidas, aut librarius ejus, cum συμπόσιον pro συμποσίῳ invenisset, summo stupore ζήτει ἐν τῷ præposuit, ut sit, Quære in v. Συμπόσιον. In Platone vero sine controversia legendum est, οἱ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν. Sic autem scripsit, ut accusativorum concursus vitaret. Locus ex Republica est, Lib. X. p. 617. E. HSt. τὸν δὲ παρ᾽ αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι, πλὴν οὗ· ὃ δὲ οὐκ ἐᾷν. Ceterum, ut redeamus, illud etiam observatu non indignum, non varias esse lectiones μεθεῖσαν, μεθεῖς ἂν, sed veram lectionem leviter depravatam. Si enim plenis literis scribas ΜΕΘΕΙΟΑΝ, videas quam facile in ΜΕΘΕΙϹΑΝ transmutetur.

735. ἐνώμοτός edd. et plerique MSS. Sed quod conjecerat Muretus, habent pro var. lect. B. D.

736. κἀπικηρυκεύμασιν Οὐκ ἂν πίθοιο MSS. edd. sed, cum negativa particula sensui noceat, varias conjecturas proposuere viri docti. ὡκ᾽ Musgravius; sed hoc ne in melicis quidem, nedum in senariis apud tragicos comparet. σύγ᾽ ἂν Brunckius edidit, quod et nimis emphaticum est, et Ægeum ceteris hominibus pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, edidi, ut verisimillimum. Ne Ægeum offendat, timorem suum isto *fortasse* moderatur Medea. Similem cautionem vide in Soph. Philoct. 811. κἀπὶ κηρυκεύμασιν Ald. Lasc.

737. τἀμὰ L.

738. ὄλβός ἐστι Lasc. Ald.

739. ἔλεξας ἐν λόγοις Ald. ἔδειξας non ineleganter Valckenærius, ad Phœniss. 531. quod probat Musgravius, edidere Brunckius et Beckius. Sed, cum tautologia vitetur edendo ὦ γύναι cum Paris. omnibus, Flor. et Lasc. hoc prætuli. Idem est ἔλεξας, ac si dixisset, ἔδειξας ἐν λόγοις.

741. Sic A. B. D. Fl. L. P. ἀσφαλέστερα Ald. X. Π. 781.

742. σκῆψιν τιν᾽ L.

743. τὸ σὸν δ᾽ ἄρηρε Ald. τὸ σόν τ᾽ ἄραρε Lasc. et MSS. opinor, plerique, certe A. teste Brunckio. Omnia mirifice pervertit X. Π. 761. τὸν σὸν δ᾽ ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεὸν, sed ita pervertit, ut facile videas, eum τὸ σὸν δ᾽ ἄραρε in exemplari suo invenisse.

ΜΗ. ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ᾽ Ἥλιον πατρὸς
τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
ΑΙ. τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
ΜΗ. μήτ᾽ αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ᾽ ἐκβαλεῖν ποτὲ,
μήτ᾽, ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
ΑΙ. ὄμνυμι γαῖαν, Ἡλίου θ᾽ ἁγνὸν σέβας,

744. Medeæ personam omittit Lasc. ὄμνυε Lasc. quod metrum quidem non corrumpit, quanquam alterum vel in hac parte præstat. Sed in tironum gratiam observandum est, hac forma, ea nempe, ubi ύω pro υμι in fine verbi ponitur, nunquam uti tragicos; rarissime veteres comicos; sæpius mediæ, sæpissime novæ Comœdiæ poëtas. Paullatim et parce adhiberi cœpta est sub mediam fere Aristophanis ætatem; tantum enim occurrit ὀμνύη Av. 1610. συμπαραμιγνύων in ultima ejus fabula Pluto 719. Cetera loca, ubi usurpari videtur, aut emendata sunt, aut emendanda. καταγνύει et κεραννύει reddenda Eubulo et Theophilo Athenæi X. p. 450. A. XI. p. 472. D.

746. Ægei personam omittit Lasc.

749. ζῶν. Sic Ald. Lasc. et MSS. plerique. γῆς A. P. ζῶν P. pro var. lect. Utrumque E.

750. Ald. et omnes fere editiones λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, *copula ineleganter inserta*, ut in re simili dicebam ad Hec. 79. [ed. Lond. 1808. 78.] neque verba muto. Sed ea quæstio non est hujus loci. Satis sit monuisse 80 ibi [ed. Lond. 1797. 1802.] pro 79 per errorem poni, quod censores acutissimos sine reprehensione dimisisse profecto miror. Si quis vero in hosce errores postmodo invehetur, si quis *irarum omnes effundet habenas*, propterea quia Orest. 626. imprudens 633 [ed. Lond. 1798.] notavi, eum rogatum velim, ut, priusquam tanto opere in me sæviat, Addenda mea et Corrigenda consulat. Plerumque, fateor, copulam singulis nominibus addunt tragici, sed non semper; ideoque legendum esset, λαμπρὸν Ἡλίου φάος, ubi media copula supprimitur, quod interdum fit. Ne vero quis cavilletur "nimiam profecto emendandi libidinem, quum bonæ lectiones propter hanc solam rationem mutantur, etc." sciatis, optimi Adolescentes, ita plane legi in Lascaris editione. Et hoc satis esset ad importunum istud τε amoliendum. Sed cum B. D. P. pro var. lect. 744. habeant Ἡλίου θ᾽ ἁγνὸν σέβας, quod ad hunc versum referri debere bene observat Musgravius, ita edidi. Sophocles, Œd. T. 830. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας. Philoct. 1289. Ἀπώμοσ᾽ ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας. Euripides, Cycl. 580. τὸ πᾶν τε δαιμόνων ἁγνὸν σέβας. Æschyl. Eumen. 888. ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας. Idem, Myrmidonibus apud Athenæum XIII. p. 602. E. Σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω, (vel οὐ κατῃδέσω. Vide Plutarch. Erot. p. 751. C.) Ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων· quæ verba sunt Achillei ad Patrocli cadaver. Vulgatur ἅγιον, sed ἁγνὸν ter citat Theodorus Canterus Var. Lect. II. 9. fortasse ex MSS. Certe hæc verba sæpe permutantur, et ἅγιος rarissime ab Atticis, nun-

θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἅ σου κλύω.
ΜΗ. ἀρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
ΑΙ. ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
ΜΗ. χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.
ΧΟ. ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
πελάσειε δόμοις,
ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
πράξειας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.
ΜΗ. ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
γενησόμεσθα, κεὶς ὁδὸν βεβήκαμεν.
νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην·
οὗτος γὰρ ἁνὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα

quam, credo, a tragicis adhibetur. Ex eadem scena desumtus est versus, a Luciano citatus, Amor. T. II. p. 457. Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία. Apud Homerum Achilleo socii interfecti nuncium primus affert Antilochus, Il. Σ. 18. Idem etiam fecerat apud Æschylum Antilochus, cui respondet Achilles: Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος Τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται. Aristoph. Eccles. 392. et Schol.

752. μὴ μένων Lasc.

753. βροτοῖς X. II. 788.

756. τυχοῦσ' ὧν Ald. et membranæ. ἃ B. D. E. Flor. Lasc. P. Hesychius, Photius, Suidas diserte. Utraque constructio proba. Sed facilius ἃ in ὧν mutatur, quam ὧν in α.

757. ἀλλάσσ' ὁ L.

760. ἐπὶ L. ut et επί σφας, infra 1375. Confer locum Suppl. 881. citatum in nota mea ad v. 675. p. 408. c. 1. l. 4.

762. Hic et tres sequentes versus in ed. Lasc. ita positi sunt, β' γ' α' δ'.

763. καλλίνικαι Ald. καλλίνικοι A. L. P. et fortasse plures. Etiamsi forma altera legitima esset, feminino plurali non uteretur Medea, sed masculino, ut 769.

766. ἀνὴρ L. ὡνὴρ Ald.

770. τάμά L.

ἐς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
μολόντι δ᾽ αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν,
καὶ ξύμφορ᾽ εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
ἀλλ᾽ ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ᾽ ἔχοντας ἐν χεροῖν,
λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον,
κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῒ,
κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ᾽ ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
ἐνταῦθα μέντοι τόνδ᾽ ἀπαλλάσσω λόγον·
ᾤμωξα δ᾽ οἷον ἔργον ἔστ᾽ ἐργαστέον
τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τἄμ᾽· οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
δόμον τε πάντα συγχέασ᾽ Ἰάσονος,
ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
φεύγουσα, καὶ τλᾶσ᾽ ἔργον ἀνοσιώτατον.
οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ᾽ ἐμοὶ πατρὶς,
οὔτ᾽ οἶκος ἐστὶν, οὔτ᾽ ἀποστροφὴ κακῶν.

775. ὡς συνδοκεῖ Reiskius. Deinde ἔχειν editiones recentiores ex emendatione, ut videtur; ἔχει enim Ald. Lasc. et MSS. quod si retinetur, expungendus est etiam sequens versus. Nam qui olim sequebatur, Γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, abest a Flor. teste Valckenærio ad Phœn. 1286.

776. εἰργασμένα Ald. ἐγνωσμένα A. B. Cott. Fl. L.

779. καθ ὑβρίσαι L. Hic versus spurius Brunckio videtur, ex 1056. 1057. conflatus. Paullo ante πολεμίους Ald. πολεμίων edd. quædam. πολεμίας L. P.

781. Delevi, Valckenærio monente, versum, qui hunc sequebatur in editis, sed qui versum 782 sequitur in A. νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Brunckius præterea αὐτῇ pro αὐτοὺς e Valckenærii conjectura edidit.

782. πλόκον. MS. A. στέφος. Flor. πλόκαμον.

785. χρήσω L.

788. Sic A. κατακτανῶ Lasc. Ald.

789. τάμ᾽ L.

794. ζῆν ἔτι κέρδος ex v. 145. Lasc, οὔτε μοι Lasc. οὔτ᾽ ἐμοὶ Ald.

ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
ΧΟ. ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
ΜΗ. οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
ΧΟ. ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;
ΜΗ. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
ΧΟ. σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
ΜΗ. ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι·
ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·

795. ἀποστροφή. B. D. pro var. lect. ἀπαλλαγὴ præbent.

797. Hic versus e Paulli Stephani et Barnesii editionibus excidit, monente Musgravio.

798. δώσει δίκην Lib. P.

799. ὄψεται ποτὲ L.

801. Sic A. L. sed Ald. et vulgo, κακῶς κακήν.

807. ἐκοίνωσας Lasc. Ald. ἐκοινώσω Brunckius e Flor. sed activum supra 683.

809. ξυλλαμβάνουσα Lasc. Ald. ἀπενέπω L.

810. σὲ δὲ, συγγνώμη L.

812. σὸν σπέρμα Ald. σοὺς παῖδας Fl. P. σὼ παῖδε A. B. D. L.

814. Sic edd. omnes et MSS. nisi quod Brunckius e conjectura dedit, σὺ δ' αὖ γένοι' αν. Male. Hoc exemplum adde iis, quæ congessi ad Orest. 1234. *Inertem particulam* γε, inquit Brunckius, *impendio odi.* Esto; si modo sit iners; sed hîc vim suam exerit. Vide Sophoclis locum apud Plutarchum T. II. p. 35. E. 89. A. Infra quoque 819. γ' addidi ex Scholiaste. Sæpe enim in dialogis hæc particula sequitur εἴπερ, vel continuo, vel interposito alio vocabulo. Sophocl. Aj. 84. Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ; Æschyl. Choëph. 221. Κἂν τοῖς ἐμοῖς ἄρ', εἴπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς.

815. οὖν Ald. μέσω Lasc. Ald.

816. εἴα. Lasc. Ald.

εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς γ᾽ εὖ δεσπόταις, γυνή τ᾽ ἔφυς.

ΧΟ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, στροφὴ ά.
καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ᾽
ἀποφερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν,
αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
ἔνθα ποθ᾽ ἁγνὰς
ἐννέα Πιερίδας
Μούσας λέγουσι
ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι·
τοῦ καλλινάου τ᾽ ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς ἀντιστροφὴ ά.
τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσ-
σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι
μετρίας ἀνέμων
ἡδυπνόους αὔρας·

822. ἀπορθήτας Flor. testante et probante Valckenærio ad Phœn. 242. Neque ego improbo. Sed vulgatam reliqui, ne causæ meæ velificari videar, quam egi in Præf. ad Hec. p. XI. XII. [ed. Lond. 1797.] 1802. p. IX. ed. Lond. 1808.] ubi φιλοξένη Æschylo restitui. Omnia enim adjectiva composita, et in ος terminata, apud antiquissimos Græcos per tria genera declinabantur: ἀπόρθητος, ἀπορθήτη, ἀπόρθητον. Femininas formas, cum jam paullatim obsolevissent, poëtæ et Attici, vel ornatus vel varietatis ergo, subinde revocabant. Quod in choro dixit Æschylus, Agam. 252. ἀταύρωτος, maluit in senario Aristophanes ἀταυρώτη, Lysistr. 217. 218. Idem Pac. 978. πολυτιμήτη dixit, qui alibi πολυτίμητε Δήμητερ adhibuerit, Thesm. 293. In Æschyli Agam. 1534. τὴν πολύκλαυτόν τ᾽ Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας, dele inutilem copulam, et lege πολυκλαύτην. In Sophoclis Aj. 499. δούλιον pro δουλίαν contra metrum habet Aldus.

823. Sic Lasc. Ald.

825. 836. ἀεὶ A. L.

827. ἔνθά πόθ᾽ Lasc. Ald.

829. Hoc ordine A. qui ἡδυπνόους omittit. λέγουσι Lasc. omittit. Pro χώραν dedi χώρας ex conjectura Reiskii. μετρίαις—ἡδυπνόοις αὔραις edidit Brunckius.

831. τοῦ omittunt edd. pleræque, habent A. Schol. Deinde ἀπὸ ex A. Brunckius, ut et ῥοὰς ex ejusdem suprascripta lectione.

832. Duplicavi σ, quod in choricis licet.

ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων
τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
πέμπειν ἔρωτας,
παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.
πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν, στροφὴ β'.
ἢ πόλις, ἢ φίλων
πόμπιμός σε χώρα
τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
τὰν οὐχ ὁσίαν; μετ' ἄλλων
σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
σκέψαι φόνον οἷον αἱρεῖ.
μὴ πρὸς γονάτων σε πάντως
πάντως ἱκετεύομεν,
τέκνα φονεύσῃς.
πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ ἀντιστροφὴ β'.

836. ἐπὶ βαλλομένα L.

841. ἀρετᾶς Ald. Lasc. A.

842. Perdifficilis certe, si non corruptus locus. Brunckius πόρος e Musgravii conjectura adoptavit, πόμπιμός vero ex A. B. Flor. Schol. Vulgo πόμπιμόν. Sensus esset integer, si legeremus, ποταμῶν τις, de qua omissione vide quæ mox dicturus sum ad Hec. 1169.

845. Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ope codicis, ita legenda: Παιδολέτειρα, παιδοφόνος. Παιδολέτειραν, παιδοφόνον.

846. μετ' ἀστῶν Fr. Jacobus.

848. αἰρῇ edd. et MSS. minus apte. Ex ἀείρω veteres primo formavere futurum ἀΐρῶ vel ἀερῶ, unde per crasin effecere αἱρῶ vel ἀρῶ, priore producta. Postquam vero ipsum verbum in αἴρω contraxissent, novum futurum efformabant, ἀρῶ, priore correpta. Dedi igitur αἱρεῖ, quanquam tolerari potest præsens, αἴρει. Aristophanes Ran. 381. αἱρεῖς habet in systemate, ubi longæ syllabæ tantum admittuntur, præterquam in proprio nomine Θωρυκίων. Euripid. Heracl. 323. Ὑψηλὸν αἱρῶ. Defendi hinc potest illud Æschyli Pers. 797. ἀροῦμεν στόλον. Sed non minus recte Robortellus, ἄρωμεν στόλον.

849. πάντες πάντως vulgo. Sed A. B. D. πάντως πάντες. Edidi bis πάντως, ut duplicatur θανάτῳ supra 648.

851. μὴ τέκνα vulgo. τέκνα μὴ A. E. Fl. Lasc. Delevit μὴ Brunckius.

852. πόθεν θράσος A. B. C. Fl. Schol. Pro ἢ φρενός ἢ, quæ haud dubie corrupta sunt, ἐνθεμένα e Scholiaste, ut putat, eruit Musgravius, quod recepit Brunckius. φρεσὶν pro φρενὸς Beckius. In re desperata

χειρὶ τέκνων σέθεν
καρδίᾳ τε λήψει
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει
παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων
τέγξαι χέρα φοινίαν
τλάμονι θυμῷ.

ΙΑ. ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,
οὔ τ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι
τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
ΜΗ. Ἰάσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
ξυγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
εἰκός σ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.

paullo plus audaciæ condonandum est. Grammaticus apud Montefalcon. Biblioth. Coislin. p. 842. Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων πολιτικῶν δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Sed θανατήριον est vox nihili, pro qua legendum θανατηρόν. Quid igitur, si ista vox hic olim locum obtinuit? Πόθεν δὲ θράσος θανατηρόν. Mox 856. ὄμμα B. Certius quiddam fortasse haberemus, si Platonis locus repertus esset.

858. σχήσαις Flor. σχήσειν Lasc. φόνον vulgo. φόνου A. φόνῳ Schol. ut putat Musgravius. Deinde δυνάσῃ A. B. D. Flor. L. δυνήσῃ Ald.

859. πιτνώντων L.

860. τεῦξαι χεῖρα φοινίαν Lasc. ἐν omisso ante τλήμονι. φοίνιον Ald. et cum A. τλάμονι. Brunckius et Beckius φονίαν χέρα, nescio unde.

863. οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ τ' Lasc. τοῦδ' ἔτ' A. Fl. οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδέ γ' Ald. Sed duplex γε valde invenustum, neque ἔτ' optime convenit. Vide supra 236. Quare τοῦδέ γ' Aldinum retinui, sed in οὐκ ἂν literam mutavi. Elidi non potest diphthongus in τοι, sed per crasin vocalem longam efficit. Aristoph. Acharn. 161. Ὑποστένοι μέντ' ἂν ὁ θρανίτης λεώς· ubi ob metrum scilicet addidit Brunckius γ', id quod jam præceperat Marklandus ad Suppl. 376. Eandem præposteram medicinam fecit in Ecclesiaz. 646. Ὥστ' οὐχὶ δέος μή σε φιλήσῃ· δεινὸν μέντ' ἂν ἐπεπόνθει. Sophocl. Aj. 534. Πρέπον γέ τ' ἦν ἂν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε· ubi si τ' pro τε accipis, γέ τε nunquam conjungunt Attici; si pro τοι, non elidi potest οι ante ἦν. Legendum igitur ex vetustis Scholiorum editionibus, Πρέπον γέ τ' ἂν ἦν.

867. εἰκὸς γ' Lasc. εἰκός γ' Ald. εἰκός σ' ex A. Brunckius.

ἐγὼ δ᾽ ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
κἀλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ;
ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
πόσει θ᾽, ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
ταῦτ᾽ ἐννοηθεῖσ᾽, ᾐσθόμην ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.
νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ᾽ ἐμοὶ δοκεῖς,
κῆδος τόδ᾽ ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ᾽ ἄφρων,
ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
ἀλλ᾽ ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
γυναῖκες· οὔκουν χρῆν σ᾽ ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ᾽ ἀντιτείνειν νήπι᾽ ἀντὶ νηπίων.
παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
τότ᾽, ἀλλ᾽ ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας·
ἐξέλθετ᾽, ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
πατέρα μεθ᾽ ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ᾽ ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα.
σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.

870. βουλεύσασιν εὖ Ald. βουλεύουσίν εὖ Brunckius ex A. L. quibuscum consentit Etymologus M. p. 292, 13.

878. Chori personam male præponit L. ἐννοήσασ᾽ ex A. Fl. P. edidit Brunckius. Sed per totam hanc fabulam passiva forma utitur Poëta, ut mox 896. quam et servat X. Π. 805.

880. νῦν οὖν ἐπαινῶ. Sic Lasc. Ald. Minus eleganter σ᾽ post οὖν inserunt Barnesius et Beckius. σωφρονεῖν τέ μοι L.

883. καὶ ξυγγαμεῖν σοι, et mox εὐφραίνειν σέθεν, Lib. P.

887. ἀντιτίνειν L.

891. ἐξήλθατ᾽ Ald. sed α in ε mutat C.

892. διαλλέχθηθ᾽ L.

λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ·
ὡς ἀρτίδακρυς εἰμὶ, καὶ φόβου πλέα·
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
ὄψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
ΧΟ. κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ·
καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
ΙΑ. αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
ὑμῶν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεται

897. οὕτω δαὶ male Musgravius. Vide infra ad 1008. καὶ delevit Brunckius, et edidit, ἆρ', ὦ τέκν', ἆρ' οὕτω. Supra 889. τόδε Lasc.

899. ἀρτιδακρύς εἰμι L.

906. Paris. omnes, Fl. et Lasc. παρεμπολῶντος ἀλλοίους, "quod si verum," inquit Musgravius, "legendum in fine versus πόσεως." Mihi non succurrit exemplum, ubi πόσεος aut πόσεως legatur, nedum ubi iambum faciat, ut πόλεως. Suspicatur Brunckius, aliam olim fuisse lectionem, παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσιν. Sed recte Aldinam præfert. Histrionibus ἐμοὶ pro πόσει tribuit Scholiastes.

908. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ e membranis Brunckius, male, ut opinor. Noster, Alexandro apud Stobæum, CXV. p. 473. Οἶδ'· ἀλλὰ κάμπτειν τῷ χρόνῳ λύπας χρεών. Sophocl. Philoct. 1041. Τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ. Si quid veri in membranarum lectione latet, malim σὺν χρόνῳ. Ion. 1604. Παῖδες γενόμενοι ξὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ.

910. ὑμῖν edd. MSS.—ὑμῶν est emendatio Valckenærii ad Phœniss. 1475.

911. σωτηρίαν Ald. προμηθίαν A. B. D. Fl. P. προμυθίαν Lasc. Nota, lector, erroris progressum. Librarius, qui codicem, quo usus est Lascaris, transcriberet, προθυμίαν fortasse daret.

914. ἐξεργάξεται C. quod tempori aptius fortasse conveniret, si con-

πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·
ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
ΜΗ. οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι,
ΙΑ. θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΜΗ. δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
ΙΑ. τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
ΜΗ. ἔτικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.
ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,
κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
μήτ' ἐμποδὼν σοὶ, μήτε κοιράνοις χθονὸς
ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·
παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,

staret, hoc futuro usos esse tragicos.

918. αὐτὴ vulgo, αὕτη Reiskius.

921. Pro ΜΗ. præfigit ΙΑ. Lasc. Deinde nullam personam sequenti versu præmittit, sed ΜΗ. utrique 923. 924.

922. Sic L. τῶνδε νῦν θήσομαι B. D. Fl. τῶνδ' ἐγὼ θήσω Ald. X. Π. 760.

923. οὔτοι Lasc. οὔτι Ald. X. Π. 766.

924. Sic Ald. Lasc. X. Π. 747. θῆλυς ex A. Brunck. et minus bene defendit.

925. τί δὴ τάλαινα A. B. D. Cott. Fl. L. P. Pro τοῖσδ' etiam σοῖς Fl. P.

926. ζῆν Lasc. Ald. ἐξηύχουν vulgo. Quod ex conjectura dedit Barnesius, ἐξηύχου habet C.

927. εἰσῆλθ' ἐμ' L.

929. μνησθήσομαι edd. MSS. X. Π. 835. Sed μεμνήσομαι pro var. lect. A. recte. Hac forma hujus verbi, ab Homero etiam adhibita Iliad. X. 390. semper utuntur tragici, illa nunquam. Idem dici potest de κληθήσομαι et κεκλήσομαι. Sed βληθήσομαι et βεβλήσομαι promiscue usurpant.

930. Sic A. L. Flor. apud Valckenær. ad Phœniss. 790. ἀποστέλλειν Ald.

934. τῆσδ' L.

935. Edidit ἐκτραφῶσιν cum Aldo Beckius, et graviter notat, "Br. ἐκτραφῶσι." Ipse igitur pari cum gravitate noto, Lasc. ἐκτραφῶσι.

αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
ΜΗ. σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.
ΜΗ. ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου.
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισι, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον
παῖδας φέροντας· ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος
πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς·
λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
ΙΑ. τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ΜΗ. μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.
χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
κείνης ὁ δαίμων· κεῖνα νῦν αὔξει θεός·

937. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, ubi constructio esset, εἰ πείσαιμι ἂν, sed hoc durum. Mutavi igitur literam, sæpe cum altera confusam.

939. Pro hac clausula, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, quam e 936. natam putat, edidit Brunckius, σοὺς ἀφιέναι φυγῆς.

940. μάλλιστα L.

942. Medeæ personam omittit Lasc. et ante 943. ponit.

945. πλόκον pro στέφος B. D. Fl.

948. ἀλλ' εἰς μυρία Lasc.

949. in margine addit A. et legit ἀνδρός τ'. Lasc. ἀνδρὸς γ'. Ald. ἀνδρός γ', quod et ipsum probum.

953. τυράννων Lasc. quod utcunque defendi potest. Sed ν ex iota adscripto natum videtur.

959. Sic Ald. σάφ' οἶδ' ὅτι Lasc.

962. Lascaris habet 'κείνης ὁ δαίμων· κείναν νῦν.

νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

ΧΟ. νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας, στροφὴ ά.
οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν,
δέξεται δύστανος ἄταν·
ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
θήσει τὸν Αΐδα κόσμον αὐ-
τά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.
πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων, ἀντιστ. ά.
χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.
νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
καὶ μοῖραν θανάτου
προσλήψεται δύστανος, ἄ-

965. πλησίους Lasc. Ald. πλουσίους Fl. et in textu P. alterum pro v. l.

967. φυγεῖν Ald. φεύγειν A. L. Flor. apud Valckenær. ad Phœniss. 1286. Mox 969. ἐκείνης Ald.

972. οὐκ ἔτι L. ζωᾶς edd. et MSS.

973. οὐκ ἔτι L. ἐς L.

974. ἀναδεσμέων L. αναδέσμων Ald.

977. ἀΐδα L. αὐτὰ ταῖν χ. Ald. αὐτὰ χ. Lasc. αὐτὴ χ. A. Mutavi αὐτὰ ταῖν in αὐτά γ' ἐν.

979. Sic A. Fl. L. Schol. πέπλου Ald,

980. Hic versus non omnino cum strophico congruit. Scio, quam periculosum sit nova verba confingere, sed analogiæ conveniret χρυσεόπλεκτον.

981. παρανυμφοκομήσει L.

982. ἐς L.

984. προσλήψεται omittit Lasc. E conjectura dedit προσλήψεθ' ἁ Brunckius, et supra 975. e Lasc. δέξετ' ἁ mutavit in δέξεθ' ἁ. Sed articulos vitandos in choricis potius censeo, et elisiones istæ rarissimæ sunt.

ταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται.
σὺ δ' ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε, στροφὴ β'.
κηδεμὼν τυράννων,
παισὶν οὐ κατειδὼς
ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον·
δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.
μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ἀντιστροφὴ β'.
ὦ τάλαινα παίδων
μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
σὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
λεχέων, ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.
ΠΑΙ. δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς,
καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.
ΜΗ. ἔα.
ΠΑΙ. τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
ΜΗ. αἶ αἶ.
ΠΑΙ. τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
ΜΗ. αἶ αἶ μάλ' αὖθις. ΠΑΙ. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
ΜΗ. ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας· οὐ σὲ μέμφομαι·
ΠΑΙ. τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;

985. ὑπεκφεύξεται edd. MSS. quod metrum aperte vitiat. Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non semel occurrit apud Euripidem. Alterum facile pro interpretatione irrepere potuit.

995. τὰ τέκνα Ald. τὰ omittit Lasc. σὰ tacite Brunckius.

998. ΠΡΕΣΒ. præponit L. mox 1002. ΠΡ. postea Π. tantum. οἵ δέ σοὶ L.

1002. Sequebantur duo versus, e 919. 920. male repetiti: Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα, Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον; Piersono, Valckenærio, et aliis præeuntibus, delevi.

1003. αἶ αἶ L.

1005. αἶ αἶ et μῶν τίν' ἀγγέλων L.

1005. ἀγγέλων L.

1007. οὔ σε Lasc. Ald.

1008. τί δ' αὖ X. Π. 730. probante Valckenærio ad Phœniss. 1668. τί δαὶ A. L. Sed L. in marg. ἡ (i. e. δὴ). Assentior Brunckio δαὶ e tragicis eximenti. In loco Sophoclis Antig. 318. δὲ e duobus

ΜΗ. πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
ΠΑΙ. θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
ΜΗ. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
ΠΑΙ. οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
ΜΗ. δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,

MSS. edidit Brunckius, quod conjecerat Marklandus ad Suppl. 94. Τί δὲ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; (ὅπῃ Plut.) Τί δὲ habet etiam Plutarchi de Garrul. p. 509. D. editio Aldina. Grot. Excerpt. p. 149. versus sedem oblitus, inter Sophoclis incerta fragmenta collocatum ita corrupit: Τί δαὶ ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὀπί; In versu sequente bene πολλή μ' ἀνάγκη defendit Brunckius contra Valckenærium ad Phœniss. 1668. (1688.) πολλή μ' ἀνάγκη, πολλή γ' ἀνάγκη, et πολλή στ' ἀνάγκη, promiscue usurpantur.

1011. κρατεῖς τοι. Posset hoc utcunque explicari. Sed prius videndum, quomodo se habeat Medeæ responsio: ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ. κατάξω hîc est *ad inferos deducam*, quo etiam sensu de Mercurio apud Pindarum (Ol. IX. 52.) usurpatur: Βρότεα σώματα κατάγει Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν θνασκόντων—. Alius porro vocis κατάγειν sensus est Thucydidi historicisque fere omnibus frequentatus, juxta quem exules, in patriam reducti, κατάγεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, vel etiam simpliciter κατάγεσθαι dicuntur. Jam ex præcedenti versu derivatum esse κατάξω, indicat vox ἄλλους. Consideretur modo locus Iphigeniæ, A. 661. 662. in quo ὀλεῖ venuste repetitur: ΙΦ. ὄλοιντο λόγχαι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά. ΑΓ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθεν, ἃ με [lege πρόσθ', ἃ μὲ] διολέσαντ' ἔχει. Hinc elucescit vera hujus loci emendatio: ΠΑΙ. θάρσει· κατάξῃ καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. ΜΗ. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ. MUSGRAVIUS. Hanc emendationem in textum intulit Brunckius. Et sane, quanquam ego literarum vestigiis propius paullo insistendum putavi, integram tamen laudem Musgravio tribui velim. *Habeat secum servetque sepulchro*. Posui ergo κάτει τοι. *Certe redibis ab exilio olim a liberis tuis deducta*. Voces κατιέναι, κατέρχεσθαι, hoc sensu sæpissime usurpantur. Herodot. III. 45. bis, IX. 26. ter. De κατέρχομαι vide facetam disputationem Aristoph. Ran. 1274. Nomen κάθοδος etiam frequens, in κάθολος depravatum apud Euripidem et Pausaniam bene restituère viri docti. Neque est, quod quis miretur, post activum vel neutrale verbum sequi πρὸς vel ὑπὸ cum genitivo. Sophocl. Aj. 1235. ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1320. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἴσχιστους λόγους, Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως; Ceterum vide, an error profluxerit ex ejusdem dramatis 1353. παῦσαι· κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος· ubi ἡττώμενος citat Aristides T.II. p. 334. (I. p. 536, 3. Jebb.) Πᾶσαις κρατεῖς τοι male conjicit Marklandus in Explicat. Vet. Auctor. post Supplices, p. 249.

καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ, φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα

1017. μέν ἐστι Lasc. Ald.

1019. αἰεὶ Lasc. Ald.

1022. Quod edidit, lectore non monito, Beckius, γυναῖκας metrum pessundat. Ob silentium ejus, operarum hunc esse errorem fere crederem, nisi id ipsum conjecisset Reiskius. Si igitur γυναῖκας a Reiskio sumsit Beckius, festinavit, et cæcum ducem secutus est. Nihilo deterior plurali singularis. Aristoph. Plut. 592. Οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν ΝΥΜΦΗΝ ΑΓΑΓΗΣΘΟΝ.

1025. 1026. Ἄλλως bis habent præter edd. et MSS. Scholiastes Venetus ad Iliad. Ψ. 144. Etymologus M. p. 68, 39. Μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις, legitur Troad. 761. sed spurium censet Valckenærius ad Phœniss. 1152.

1034. οὐκ ἔτι L.

1038. αἶ. αἶ. L.

1039. ὄμμα τερπνὸν Lasc.

1040. ἐῤῥέτω Cott. Flor.

τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
ἆ, ἆ. μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε.
ἔασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·
ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
μὰ τοὺς παρ' Αΐδην νερτέρους ἀλάστορας,
οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ἀλλ', εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι·
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.

1044. παύομαι βουλευμάτων pro v. l. D.—E Scholiaste pro v. l. citat Musgravius παύσομαι βουλευμάτων, sed παύηται habet Junta.

1048. φρενὸς L. Ald. vide quæ noto infra ad 1106.

1050. δώμασιν Parisienses omnes, Flor. Lasc. Sed longe præstat Aldina lectio θύμασιν.

1056. οὔ τοί ποτ' L.

1059. κτενοῦμέν γ' edidit Brunckius e Lasc. sed Lascaris infra, ubi idem versus occurrere solebat, (Musgr. 1250.) particulam omittit. Rectius, opinor, abest.

1060. πέπρακται Ald. πέπρωται E. L. P. ut edidit Brunckius.

1064. Hunc versum spurium censet Piersonus, Verisim. p. 60.

1066. ἀσπάσασθε vulgo. Sed ἀσπάσασθαι Musgravius ex A. B. D. E. et sic X. Π. 1316. quomodo

ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,
καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακά·
θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΧΟ. πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν

citat Josias Mercerus ad Nonium Marcellum, v. *Cette*. Verba Ennii apud Nonium hæc sunt: *Salvete optuma corpora, cette manus vestras, measque accipite.* Mox φίλτατόν τε Beck.

1069. εὐδαιμονεῖτον Lasc. minus bene.

1072. οὐκ ἔτ' L.

1073. νικῶμαι πόνοις X. Π. 594. 874.

1074. οἷα τολμήσω κακὰ editi et MSS. plerique. Sed δρᾷν μέλλω, quod multo melius est, pro τολμήσω præbent C. E. Lasc. quod cum Grotio ad Matth. XIV. 9. et Valckenærio Diatrib. p. 21. placuerit, edidi. Quid legerit Chalcidius in Timæum Platonis p. 274. ed. Meurs. ex ejus versione, *Nec me latet nunc, quam cruenta cogitem; Sed vincit ira sanitatem pectoris,* colligi nequit. Sæpe ad hunc locum alludit X. Π. 595. 720. 742. 875, sed ita plerumque, ut, utram lectionem invenerit, non indicet. Tandem vero 1883 habet, Καὶ συνιεὶς μὲν οἷα τολμᾷς ἀφρόνως, unde liquet, eum in suo Medeæ codice habuisse τολμήσω. Contra δρᾷν μέλλω magno consensu dant Plutarchus de Vitioso Pudore p. 533. D. Clemens Alexandr. Strom. II. p. 462. Lucianus pro Merc. conduct. T. I. p. 717. Galenus de Dogm. Hippocr. et Plat. III. 2. IV. 5. et 10. Synesius de Regno p. 11. A. Hierocles in Aur. Carm. ed. Needham. p. 60. Arrianus in Epictet. I. 28. Simplicius in Epict. §. 4. et 10. et 11. in Categor. p. 61. a. 18. ed. Bas. 1551. Alcinous de Doctrina Platonis cap. 24. Aristides T. III. p. 709. (II. p. 413. Jebb.) ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς τραγῳδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες ἃ δράσουσι κακὰ, αὐτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι. Ovidii Medeæ quis non meminit? *Video meliora proboque, Deteriora sequor.*

1079. Sic Lasc. Ald. μείζους ἦλυθον ed. Brunck. ἢ pro εἰ solus A. Hunc locum ridet Aristophanes Lysistr. 1126. Ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι· Αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω· Τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους Πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι

θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ·
παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
εὕροις ἂν ἴσως
οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων·
οἱ μέν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
οἷσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·

κακῶς· ubi valde blanditur lectio, quam in v. Μουσωθῆναι conservavit Suidas, μοῦσα δ' ἔνεστί μοι, melior et ipsa fortasse futura, si legemus, μοῦσα δ' ἔστι μοι.

1080. γάρ ἐστι Lasc. Ald.

1083. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν Ald. et edd. pleræque. πολλαῖσίν γ', Heathio dignius, quam Bentleio. E lectione A. B. D. Lasc. παῦρον δὲ δὴ γένος ἐν πολλαῖς (sic enim puto MSS. habere, non πολλαῖσιν) conjicit Musgravius παῦρον τόδε δὴ, recepit Brunckius. Sed hoc paullo abruptius videtur, et copula ista in κοὐκ importuna, pro qua οὐκ recte Reiskius. Pro δὲ igitur substitui γὰρ, quæ non infrequens mutatio, quanquam δὲ in γὰρ sæpius, fateor, corrumpitur, quam contra factum est. Tragicus incertus apud Stobæum de Rerum Nat. p. 126. ed. Grot. Δίκης γὰρ ἐξέλαμψ' ἐναίσιον φάος. Sic Grotius pro Δίκας δ'. Idem in Florileg. p. 147. Euripidi τὸ γὰρ ἐπιεικὲς pro τὸ δ' ἐπιεικὲς, et aliis alibi poëtis similia, restituit.

1085. κοὐκ ἀπόμουσον edd. MSS.

1087. μὴ δ' L. μήδ' Ald.

1090. οἱ μέντ' ἄτεκνοι edd. MSS. elisione non ferenda. Admisi οἱ μέν γ' e Reiskii conjectura. Sed cum illæ particulæ μέν γε rarissime a tragicis copulentur, si quis τ' expungat, non vehementer repugnem. Agathonis locus apud Aristot. Rhet. II. 19. sic fortasse legendus: Καὶ μὴν τὰ μέν γε χρὴ τέχνῃ πράσσειν· τὰ δὲ Ἡμῖν ἀνάγκῃ καὶ τύχῃ προσγίγνεται. Sed ejus loci ratio paullo diversa. Vide quæ dixi ad Phœniss. 1638.

1094. οἷσιν Lasc. ed. Brunck. οἷσι Ald. Contra mox 1103. πᾶσιν Ald. πᾶσϊ Lasc.

1095. ὁρῶ Schol. et membranæ.

πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθοῦσι, τόδ' ἐστιν ἄδηλον.
ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον,
σώματά θ' ἥϐην εἰσῆλθε τέκνων,
χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Ἅιδαν
θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἕνεκεν
θνητοῖσι θεοὺς ἐπιϐάλλειν.

ΜΗ. φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προϐήσεται.

1097. θρέψουσι pro θρέψωσι Brunckius edidit, ipso monente ad 325.

1100. 1101. Male distinctos in edd. quibusdam recte disposuit Bentleius. Continuo tenore dant Lasc. Ald. Paullo ante 1099. φαύλοις A. vitiose.

1104. βίοτόν θ' E. Lasc. θ' omittit Ald. Hæc nota, aut Musgravii aut Beckii errore, ad 1098 (1110. Musgr.) relata est. Dum hæc notabam, non præsto erat Musgravii editio. Musgravii error est, a Beckio retentus. Mox etiam ab utroque male positum est 1116 pro 1127. (meæ ed. 1115.)

1105. σώματ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων Lasc. et sic A. nisi quod σῶμά τ'. Ald. σώματά τ' εἰς ἥϐην ἦλθε τέκνων. Propter numeros sedem præpositionis mutavi et ἀναστροφὴν feci, qualis est supra 105.

1106. κυρῆσαι L. Quod sæpissime fit in MSS. omnium ætatum, ut vocales Ι et Υ puncto duplici notentur, id passim in Lascaris editione conspicitur. Sed has minutias non memoro, nisi ubi aliam ob causam verba transcribo. Eandem regulam in punctis distinctionum enotandis servo, scilicet ut nunquam ea propter ipsa solum memorem. Nullam enim MSS. auctoritatem in hac parte habent, et pessime plerumque distinctiones collocant. Tot errores etiam obiter indicavi, ut lector æquus ceteros persequendi necessitate me facile liberet. Nec tamen mirabor, si quis me mendacii insimulabit, quod fidem, quam dedi ad 293. non plene præstiterim.

1107. αΐδαν L.

καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
ΜΗ. τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
ΑΓ. ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
ΜΗ. κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.
ΑΓ. τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνει, γύναι,
ἥτις, τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,
χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
ΜΗ. ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
λέξον δ' ὅπως ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
ΑΓ. ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
δμῶες, δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.

1115. Vulgo καί τοι, et X. Π. 123. ubi τοι fluxisse ex 1113 videtur. Καὶ δὴ A. Flor. Lasc. Καὶ μὴν præfert Valckenærius ad Hippol. 1151.

1116. πνεῦμά γ' ἠρεθισμένον mavult Musgravius, prava distinctione deceptus. Mutavi distinctionem, et pro δείκνυσι δ', ut habent Ald. X. Π. 126. dedi δείκνυσιν ex A. B.D.L. ἠρεσθιμένον Lasc. ὀπαδὸν Lasc.

1127. οἰκίαν pro ἑστίαν A. Fl. ᾐκισμένην A. B. Fl. L. Sed præstat vulgata, licet illa non sit inelegans.

1129. τοῖς γε Ald. τοῖσδε Lasc.

1131. λέξον δὲ πῶς Ald. λέξον δ' ὅπως A. Flor. Lasc. ὄλυντο Lasc.

1134. δόνους L..

1135. ἤσθημεν Lasc. quod, si in ᾐσθήμεθ' mutaretur, sensum aliquem præberet. Sed merus error esse videtur.

κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.
δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
ἔπειτα μέντοι προὐκαλύψατ' ὄμματα,
λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα,
παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,
λέγων τάδ'· οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν·
δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
ἀλλ' ἤνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο·
χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,

1138. Hîc et 1204. κύνει habent Lasc. Ald. solenni errore, quem correxit Brunckius; quocirca magis eum miror in locis similibus tantas turbas interdum ciere. Sophocl. Philoct. 371. πλησίον γὰρ ὢν κυρεῖ sine ulla causa in πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutavit. In Trach. 767. ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ καὶ προσπτύσσετο, legendum προσπτύσσεται. Noster, Alcest. 181. κυνεῖ δὲ προσπιτνοῦσα, πᾶν δὲ δέμνιον Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι· ubi Lasc. Ald. κύνει.

1147. τ' delevit et νεάνιδος χόλον edidit ex A. Brunckius. Utrumque vulgata deterius.

1153. ἤδ' ὡς τ' Lasc. ἤδ' Ald. ἡ δ' Brunck.

1157. χρυσοῦν τιθεῖσα Ald. τεθεῖσα Lasc. τε θεῖσα Paris. omnes et Flor. ut edidit Barnesius. Mox βοστρύχους Lib. P.

1159. εἰκῶ L. Languidum est, quod pro var. lect. memorat Scholiastes, προσβλέπουσα.

δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
τένοντ᾽ ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ᾽ ἰδεῖν·
χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινὸς θεῶν μολεῖν,
ἀνωλόλυξε, πρίν γ᾽ ὁρᾷ διὰ στόμα
χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ᾽ ἄπο
κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ᾽ οὐκ ἐνὸν χροΐ.
εἶτ᾽ ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
κωκυτόν· εὐθὺς δ᾽ ἡ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν
φράσουσα νύμφης ξυμφοράν· ἅπασα δὲ
στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
ἤδη δ᾽ ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἂν ἥπτετο·
ἡ δ᾽ ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
δεινὸν στενάξασ᾽ ἡ τάλαιν᾽ ἠγείρετο·
διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ᾽ ἐπεστρατεύετο.
χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός.
πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
φεύγει δ᾽ ἀναστᾶσ᾽ ἐκ θρόνων πυρουμένη,
σείουσα χαίτην κρᾶτά τ᾽ ἄλλοτ᾽ ἄλλοσε,

1170. κατὰ στόμα Ald. διὰ στόμα Flor. διαστόμα Lasc.

1178. Vulgo κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου, ubi ἐκπλέθρου conjecere Reiskius et Tyrwhittus. Omnino assentior Musgravio spatium temporis hac similitudine definiri. Idem in proxime sequente versu ἂν ἥπτετο pro ἀνθήπτετο, quem secutus sum. Nec male tamen Brunckius, ἀνθήπτετ᾽ ἄν.

1180. ἡ δ᾽ L. Ald. sed recte Brunckius ἡ δ᾽. Prava Barnesii conjectura, ὄμματα, videtur tamen quodammodo confirmari a X. Π. 903. 1329.

1185. λευκοὶ pro λεπτοὶ Flor. Contra versu proximo λεπτὴν A. Fl. P. πέπλοι τε λεπτοὶ etiam habet Lasc. quod non malum est, ut opponantur μὲν 1183 et δὲ 1187.

1188. κράτα τ᾽ L.

ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσως τ' ἐλάμπετο.
πιτνεῖ δ' ἐς οὖδας, ξυμφορᾷ νικωμένη,
πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
ἔσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρί·
σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον,
δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·
ᾤμωξε δ' εὐθύς· καὶ, περιπτύξας δέμας,
κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε παῖ,

1189. ἀραρότως ex A. L. dedit Brunckius, quod e Flor. quoque protulit Valcken. ad Hippol. 1090.

1191. τόσον δ' Ald. ut vulgo. τόσως τ' ex A. Brunck. τόσως simpliciter E. Fl. P. τόσον τ' B. L. non deterius.

1192. ἐς οὖδας A. B. E. L. ἐπ' οὖδας Ald. X. Π. 1086. Sæpissime hæ præpositiones confunduntur, ut Phœniss. 77. νικομένη L.

1198. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις Ald. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων E. Lasc. Quod nunc editur, habent A. B. D. Fl. P.

1202. προσπίπτει ex A. edidit Brunckius. Sed, ceteris paribus, spondeo melior est iambus, et forma πιτνεῖν magis poëtica; quocirca cum πιτνεῖν unus vel alter codex præbet, libenter accipio; librarii enim vel contra metrum vulgares formas ingessere. In hujus fabulæ 54. πίπτοντα Stobæus LXII. p.237. quod retinuit Grotius. Orest.1521. codices quidam προσπίπτων. Præter Lasc. et Ald. προσπιτνεῖ etiam hîc legit X. Π. 1085. τρέχει δ' ὁρᾶτε, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ· Πίπτει δ' ἐπ' οὖδας τῇ θεᾷ νικώμενος, Στῆθος τε παίει, καὶ περιπτύσσει πέδον. 1221. Πίπτει στένουσα, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ, Ὤμωξε δ' εὐθὺς καὶ περιπτύσσει πόδας· unde potius videtur ille in codice suo habuisse, v. 1203. δέμας, non χέρας, quia neutrali, non transitivo sensu περιπτύσσει usurpat. Sed hoc in incerto, si vis, maneat.

1203. χέρας Ald. δέμας A. Lasc. quod, quamvis a Brunckio improbatum, admisi. In locis enim Alcest. 351. Androm. 418. cum περιπτύσσων χέρας dativus præcedens ἀπὸ κοινοῦ repetendus est. Hec. 728. πέπλοι Δέμας περιπτύσσοντες. Iph. A. 998. βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ;

τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον.
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρήζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.
ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
ἡ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
ψυχήν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ,
πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.

1205. τίς σ' ex A. L. Brunckius. In Ald. et edd. σ' est penultima vox.

1210. ἔρνεσι L. δάφνης Lasc. Ald. et omnes MSS. una cum X. Π. 1230. certe nullius varietatis mentionem faciunt editores. Sed idem drama X. Π. 1318. δρυὸς habet, quod certe usitatius. Hedera laurum necne amplecti soleat, dicant historiæ naturalis viri me peritiores. Noster, Hec. 402. ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσδ' ἕξομαι· ubi nunc prope adducor, ut vulgatam lectionem servem, quamvis olim viros doctos ὅμοια emendantes secutus sim. Pro ὥστε Scholiastes ὥσπερ.

1213. ἀντελάζετ' edd. MSS. Quod dedi, est e Schol. Altera forma utuntur Attici, ut Orest. 446. sed hanc præferunt. λάζυσθε pro λάζοισθε Aristophani Lysistr. 209. recte, opinor, restituit Brunckius. Idem restituit in Rhes. 880. e MS. Musgravius.

1214. ἐσπάρασσ' A. B. C. D. L. P. ἐσπάρασσ' Ald. quod alii in ἐσπάραξ' immutarunt.

1215. ἀπέστη edd. MSS. ἀπέσβη est conjectura Valckenærii, Diatrib. p. 57. Vide Ruhnkenium ad Timæi Lexicon, v. Ἀπέσβη.

1216. οὐκ ἔτ' L.

1218. ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά. Sic edd. MSS. X. Π. 1109. Difficilis et impedita sententia. Conjecturas Musgravii δυσνοοῦσι, βασκάνοισι, vereor, ut quisquam probârit. Quod habet Lascaris, δακρύουσι, nec sententiam juvat, et metro nocet; δακρύω enim secundam producit. Obduci quidem potest Æschyl. Choëph. 81. sed eum corruptum puto. Δάκρυ' ὅσσα θέλεις scripsit per elisionem Theocritus, XV. 41.

1220. γνώσῃ edd. MSS. γνοίης X. Π. 799. Variam lectionem γλώσσῃ memorat Scholiastes, unde Musgravius conjicit, Λῴστη γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφή. Sed sana est vulgata.

τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων φύσει·
ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.
ΧΟ. ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν,
κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Αΐδου πύλας
οἴχει, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
ΜΗ. φίλαι, δέδοκται τοὖργον, ὡς τάχιστά μοι,
παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
καὶ μὴ, σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία, τί μέλλομεν
τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,

1224. τούτοις Lasc. In versu sequente notam meam cum textu pugnare video. Lector igitur pro arbitrio suo aut reponet ἀνὴρ, aut φύσει retinebit.

1225. οὐδείς ἐστιν Lasc. Ald. ὄλβιος φύσει pro εὐδαίμων ἀνὴρ X. Π. 1013. Idem mox 1226. εὐκλεέστατος, deinde 1227. ὄλβιος δ' ἂν οὔ. Et φύσει et ὄλβιος δ' ἂν ου probat Valckenærius ad Hippol. 750. recepit Brunckius. Quod ad φύσει attinet, si quis codex præberet, non illibenter admitterem; sed plura mutat Pseudo-Gregorius, quam ut ei soli tuto credamus. Nam quod paullo ante pro μωρίαν habet ζημίαν, in eo consentit Lasc. Sed natum videtur ex 1220. aut fortasse ex 581.

1230. συμφορὰς A. E. Fl. P. συμφορᾶς Lasc. "Elegantius esset," inquit Brunckius, "ὥς σε συμφορᾶς." Sed nihil aliud esse puto, quam solennem numeri in hac voce mutationem, de qua egi ad Orest. 154. supra 34. συμφορὰν Ald.

1231. Sic Brunckius ex A. L. pro Αΐδου δόμους.

1236. Delevi e Valckenærii sententia duo versus, qui sequebantur, ex præcedentibus 1058. 1059. repetitos. Hoc loco κτανοῦμεν Lasc.

1237. εἶ D. sed εἶ' Ald.

1240. βαλβίδα L. sed recte βαλβῖδα Ald.

1241. μὴ δ' L. μήδ' Ald.

ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ, εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΧΟ. ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς — στροφή.
ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδετ',
ἴδετε τὰν ὀλομέναν
γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ'
αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
τάλαινάν τ' Ἐρινννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

1242. ὦ φίλταθ' Ald. ὡς Paris. omnes, C. Fl. L. Mox ὡς σφ' edidit e conjectura Brunckius. Mihi videtur majorem vim habere pronominis omissio.

1242. 1243. Τὴν δέ γε λάθου L. τήνδέ γε λαθοῦ Ald.

1244. κτείνεις Ald. κτενεῖσα Lasc. unde, levi errore correcto, edidi κτενεῖς. Mox φίλοι τ' Lasc.

1246. Hunc locum sic vertit Ennius apud Probum ad sextam Virgilii eclogam: *Jupiter, tuque adeo summe Sol, res omnes qui inspicis, Quique lumine tuo maria, cœlum ac terram contines, Inspice hoc facinus, priusquam fiat prohibeas scelus.* Chorus nec facilis ad metra exæquanda, neque ad sensus enodandos. Priora bene constituit Musgravius. κατείδετε, εἴδετε Ald. κατίδετε A. E. εἴδετε omittunt A. B. D. L. quod in repetitionibus crebro accidit.

1248. οὐλομέναν Lasc. et mox

1249. 1255. φονίαν.

1251. Ut hic versus cum antistrophico congruat, transponit Musgravius, probante Brunckio, σας γὰρ χρυσέας ἀπό. Brunckius etiam θεοῦ, nescio unde. Habet quidem X. Π. 115. γονᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας ἔβλαστέ μοι, Καινὸν δὲ πιτνεῖν αἷμ' ὑπ' ἀνέρων θεοῦ. Sed ibi θεοῦ necessarium est, hîc non item. Pro πιτνεῖν propter metrum φθίνειν conjicit Musgravius. Poteris etiam in antistrophico legere ζαμενὴς, quam vocem habet Sophocles, Aj. 147.

1253. αἷμα Ald. αἵματι A. B. D. Fl. L.

1254. Neque hîc metra prorsus conveniunt. Delendum fortasse ὦ. Mox Ἐριννύσ' ὑπ' ἀλάστορον legit Musgravius, quod neque ipse interpretatur, neque ego intelligo. Cum Ἐριννὺς ultimam producat, (vide infra 1386.) malim ejicere ὑπ' ex ὑν natum.

μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων, ἀντιστροφή.
μάταν ἆρα γένος φίλιον
ἔτεκες, ὦ κυανεᾶν
λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσϐολάν.
δειλαία, τί σοι φρενῶν
βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείϐεται;
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'·
ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνῳ-
δὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

οἴμοι τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ΕΤΕΡΟΣ.

οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
ΧΟ. ἀκούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;
ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις.
ΠΑΙΔΕΣ. ναὶ, πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ·
ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

1257. τῶν τέκνων Ald. τῶν omittunt A. B. D. Fl. L. P.

1258. καὶ μάταν sine ἄρα Ald. καὶ et ἄρα omittit Lasc. ἄρα μάταν A. B. D. Fl. unde Musgravius μάταν ἄρα. Brunckius μάταν ἆρα.

1259. τέκες Ald. ἔτεκες A. E. Fl. L. ὦ omittit L.

1264. ἀμείϐεται φόνος L.

1266. αὐτοφόνταισι ξύνοιδα Ald. αὐτοφόνταις ξυνωδὰ L. MSS. quoque Paris. omnes ξυνῳδὰ cum Scholiaste (vel συνῳδά). πιτνουντ' Lasc. πιτνούτ' Schol. ed. pr. πιτνοῦσ' Brunckius, quo plurali post ἄχη non utuntur Attici. Pro ἐπὶ γαῖαν Musgravius ἐπιτεῖναι, ut a χαλεπὰ regatur, et ξύνοικα pro ξυνῳδά. ξυνῳδὰ reddendum videtur, εἰκότα, δίκαια.

1268. πῆ Dawesius sine causa præferre videtur. φύγῳ L.

1269. ὀλλύμεθα L.

1271. ἰὼ Ald. ὦ sumsi e Lasc. Schol.

1274. ἀρρήξατ' L.

ΧΟ. τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.
πιτνεῖ δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
τέκνων δυσσεβεῖ,
ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.
τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.
ΙΑ. γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἔστατε στέγης,
ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσιδ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω·
κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,

1276. τάλλαιν' L.

1277. Non mihi displiceret, si quis codex ὧν ἔτεκες omitteret.

1279. μίαν secundum omittit A.

1280. γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις Ald. γυναικῶν φίλοις B. D. γυναικῶν ἐν φίλοις A. Fl. γυναῖκ' ἐν φίλοις recte E. L. P. Mox χεῖρα βαλεῖν A. Fl. χεῖρα προσβαλεῖν Lasc. Versum effeci, qualis est 1271.

1282. ἄλη L.

1283. πίπτει δ' ἁ Ald. πιτνεῖ δ' ἡ Lasc.

1284. δυσσεβῆ Musgravius.

1286. Sic A. δυοῖν δὲ Ald. δυοῖν δὴ Lasc. qui ὅσσα 1289.

1292. τοῖσιν Ald. Lasc. τοῖσδέ γ' A. B. D. Fl. P.

1293. δεῖ γάρ νιν vulgo. Mutavit Barnesius.

1300. ἐκσῶσαι Ald. ἐκσώσων Lasc. et plerique MSS. Utrumque recte. Paullo ante Flor. χθονὸς γρ. κακῶς.

*μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,*
*μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.*
ΧΟ. *ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,*
*Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.*
ΙΑ. *τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;*
ΧΟ. *παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.*
ΙΑ. *οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.*
ΧΟ. *ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.*
ΙΑ. *ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων;*
ΧΟ. *πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.*
ΙΑ. *χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·*
*ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,*
*τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.*
ΜΗ. *τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,*

1314. ΜΗ. *τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους,*

1301. *μή μοι τὶ* L.

1305. *τί δ' ἐστιν* L.

1306. Quod præfert Musgravius, *παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χερὶ*, non est varia lectio, sed ordo verborum e Scholiaste explicatus.

1308. *οὐκ ἔτ'* Lasc. Ald.

1313. *τήνδε* L. *τίσωμαι δίκην* Lasc. Ald. *τίσομαι φόνῳ*, quod habent A. B. D. Fl. edidit Brunckius. Duas lectiones e C. notavit collator, *φόνῳ* et *φόνον*, quarum neque hæc contemnenda est.

1314. Sic habent omnes edd. et MSS. ii certe, quorum varietates enotatæ sunt; et sic scripsisse quidem Euripidem, sed non ab initio, arbitror. Citat enim scriptor Christi Patientis 120. *Καὶ τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους*, et iterum 436. *Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους*; Et quanquam non omnino *τῶν ἀδυνάτων* esse affirmaverim, talem scriptorem vulgatam lectionem in hanc metaphoram detorquere potuisse, probabilius existimo, Nostrum primo *λόγους* scripsisse, deinde duram phrasin emollire voluisse. Nec desunt alia argumenta, quæ hanc sententiam pene veram esse evincant. In Heliodori Æthiopicis, I. p. 15. Cnemon, de fortunis suis a Theagene et Charicleа importune interrogatus, exclamat, *Τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν·* quem locum ex Euripide sumtum monuit Kœnius ad Gregorium p. 89. sed nihil quicquam de varia lectione suspicatus est. Verum rem esse omni admiratione dignissimam fateamur necesse est, si duo homines tam disparis ingenii, quam fuerunt Heliodorus et Pseudo-Gregorius, iisdem tragici verbis in eandem parodiam abuterentur. Credo igitur, in suo Medeæ exemplari Heliodorum vel *τούσδε λόγους* vel *ταῦτα ἔπη* invenisse. Hæc enim verba sæpe permutantur, quomodo, ne longe abeam, infra 1401. *λόγος* Lasc. Ald. ubi ex A. B. D. (*δ' ἔπος* A.) *ἔπος* edidit Musgra-

νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
ΙΑ. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
ὄλοι'· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·

vius. Notum est, Aristophanem in Nubibus, dum Socratem insectatur, non minus acerbe in Euripidem invehi. Postquam igitur Phidippides ex Euripidis Æolo incestos amores cecinit, et, a patre accusatus, se defendere parat, eum sic hortatur Chorus 1399. Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ, Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια. Vocem antea omissam ἐπῶν e MSS. restituit Kusterus, quibuscum plerique consentiunt; nonnulli λόγων dant, certe duo, quos ipse inspexi; quare existimo, Euripidem primo scripsisse, quod in margine posui; deinde, ab Aristophane propter duriorem metaphoram in scena traductum, vulgatam lectionem substituisse, ut supra 300. Alia loca Euripidis in isto dramate risit comicus, præter ea quæ critici notarunt. Hoc suspicor de 319. sed nemo, opinor, monitus dubitabit, versum 1470 integrum esse Euripidis: Ναὶ ναὶ καταιδέσθητι πατρῷον Δία. Non omnino a proposito alienum erit, hunc locum paucis explicare. Aliæ scilicet gentes Δία Πατρῷον colebant, quod cum sit aptissimum Deorum atque hominum parenti epitheton, jure mireris, pios Athenienses plurimis Jovem aliis titulis ornasse, hoc abstinuisse. Hanc ergo omissionem corrigere cupientes tragici Δία Πατρῷον sæpe ingessere, ut Æschylus et Sophocles, ab Alberto citati ad Hesychium v. Πατρῷον. Nam Scholiasten Aristophanis Jovem hoc nomine ab Atheniensibus cultum esse falso tradere, liquet ex Platonis in Euthydemo verbis a Spanhemio laudatis. Idem tamen Plato alibi Διὸς Πατρῴου mentionem facit, sed in legibus nimirum fictis, quas reipublicæ suæ fictæ præscriberet, (Legg. IX. p. 881. D. HSt. prope fin. lib.) Euripides, Electr. 675. ὦ Ζεῦ πατρῷε καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν.

1325. ἔργον δρῶσα Lasc. quod temporibus non satis convenit.

1330. ἐς L.

κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
τὸ καλλίπρῳρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
ἔτλη πόθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
γῆμαι σὲ, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ,
λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
ΜΗ. μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο
οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,

1343. ἔῤῥ', αἰσχροποιέ. Macho Athenæi XIII. p. 582. C. Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ Πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον Ἔχοντ', ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι, Τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγῳδίᾳ, ΕΡΡ', ΑΙΣΧΡΟΠΟΙΕ· καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης Τὴν τόλμαν αὐτῆς, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς Εἶν' αἰσχροποιός· ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη, ΤΙ Δ' ΑΙΣΧΡΟΝ, ΕΙ ΜΗ ΤΟΙΣΙ ΧΡΩΜΕΝΟΙΣ ΔΟΚΕΙ; Acerbissimus jocus, si quis modo recordatur, quale fuerit Æoli Euripidei, unde iste versus desumtus est, argumentum.

1348. ἢ μακρὰν ἐξέτεινα Lasc. ἢ μάκρ' ἂν Ald. μακρὰν ἂν Musgravius ex B. D. Fl. μακρὰν δ' ἂν A. unde recte Brunckius, μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα.

1352. διάγειν Ald.

1353. προσθεὶς Flor. apud Valckenær. ad Phœniss. 583. Lasc.

1355. Hic versus ubi ab Athenæo laudatur, paullo mendosius le-

καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησε σπέος·
τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
ΙΑ. καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
ΜΗ. σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
ΙΑ. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
ΜΗ. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
ΙΑ. οὐ τοίνυν ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
ΜΗ. ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
ΙΑ. λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
ΜΗ. σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
ΙΑ. ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
ΜΗ. οἵδ' οὐκέτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
ΙΑ. οἵδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.
ΜΗ. ἴσασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
ΙΑ. ἴσασι δῆτα σήν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
ΜΗ. στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
ΙΑ. καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.

gitur κράτει pro κάλει, XIII. p. 577. D. Locum Euripidis non meminerat Florens Christianus ad Aristoph. Lysistr. 231.

1356. ᾤκησεν πέδον Lasc. Ald. et, puto, omnes MSS. Sed A. pro interpretamento superscriptum habet σπήλαιον, quod variam lectionem, σπέος, indicat. Musgravius tamen πόρον præfert. Cum Brunckio σπέος recepi.

1359. Interpretantur viri docti per λυσιτελεῖ, neque ego repugno. Potest tamen etiam significare, MINUIT, LEVAT *meum dolorem, si tu non irrides*. A. μὴ γελᾷς, quod, probatum a Musgravio, edidit Brunckius. μὴ 'γελᾷς ed. Musgr.

1362. ἀπώλεσν L.

1363. σοὶ omittit A. Brunckius conjicit, ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χοἱ ν. eleganter, sed minus necessario. Deinde νεοδμῆτες Ald. νεόδμητοι Lasc. Utrumque rectum, sed illud facilius in hoc, quam hoc in illud mutatur. Dicunt Attici sine discrimine, ἀμβλὼψ, ἀμβλωπὸς, γοργὼψ, γοργωπὸς, φλογὼψ, φλογωπὸς, ἀδμὴς, ἄδμητος, ἀζὺξ, ἄζυγος, νεοζὺξ, νεόζυγος (quin et νεοζυγὴς), εὔκρας, εὔκρατος, et similia. Nihil igitur dubium, quin legi debeat in Herc. F. 935. ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλών. Melanipp. apud Stobæum XCIV. p. 381. ed. Grot. Ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος Ὁ μικρὸς εὔκρατος ἐγένετο δ' ὕγκος κακόν. Lege, Ὁ μικρὸς εὔκρας ἐγένεθ'· οἷς δ' ὄγκος κακόν.

1364. σφε κἠξίωσας Ald. σφέ γ' ἠξίωσας A. D. L.

1366. σὺ δὲ Lasc.

1370. σήν γ' Lasc. σὴν Ald.

1372. ῥᾴδιοί γ' Ald. ῥᾴδιοι δ' A. B. D. E. Flor. Lasc.

ΙΑ. θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
ΜΗ. οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τολοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

ΙΑ. ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
φονία τε Δίκη.
ΜΗ. τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;
ΙΑ. φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
ΜΗ. στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
ΙΑ. στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
ΜΗ. οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρασκ'·
ΙΑ. ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
ΙΑ. κἄπειτ' ἔκτας; ΜΗ. σέ γε πημαίνουσ'.
ΙΑ. αἶ αἶ φιλίου χρῄζω στόματος

1375. ἐπί σφας L.

1379. τέλη προσάψομαι Lasc. Ald. τέλη προσάψομεν A. B. D. τέλη μυστηρίων Flor. ex Hippol. 25. apud Valckenær. ibid. τέλος προσάξομεν Etymol. M. p. 750, 43. τέλος προσάψομαι Schol. Venet. et Leid. ad Iliad. K. 56.

1385. γάμων ἰδών. Lasc.

1392. Sic Lasc. Ald. Male ejecit particulam Brunckius, membranarum auctoritate.

1393. γῆρας edd. MSS. contra metrum. Copulam ejicere vult Heathius; sed parœmiacus male adhiberetur, ubi personæ singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primo edidit, οὔπω θρήνει, qui solœcismus est; deinde γῆράς σε μένει, quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam. Subauditur talis sententia, καὶ τότε θρηνήσεις.

1394. σὺ δ' οὔ; Lasc.

1395. πημαίνουσα σέ. Ald. contra metrum. Sed σέ γε πημαίνουσ' omnes MSS. Par. Fl. Lasc.

1396. αἶ αἶ cum vulgatis Lasc. ὤμοι pro αἶ αἶ membranæ. Quæ

παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
ΜΗ. νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
ΜΗ. οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔῤῥιπται.
ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι,
τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω,
μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
τέκν' ἀποκτείνασ', ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
ΧΟ. πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,

sequuntur, miris modis offendere Brunckium, ut tandem eum verecundiæ suæ pœniteat, qui corruptelam istam in textu reliquerit. Duplicem igitur emendationem proponit: φίλια χρήζω σώματα, vel φίλια στόματα χρήζω· priorem tamen præfert. Vulgatam lectionem ob oculos habuisse videtur X. Π. 460. Νῦν γὰρ στόματος φιλίου χρήζω σέθεν Φωνῆς ἀκοῦσαι. Sed sive is ita legerit, sive aliter, nihil est mutandum. Virum doctissimum fefellit constructio, quæ hæc est: χρήζω φιλίου στόματος, ὥστε προσπτύξασθαι. Hippol. 1391. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι Διαμοιρᾶσαι. Herodot. V. 38. ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι.

1401. Vide supra ad 1314.

1402. ἀπελαυνόμεσθ' Lasc. Ald. levi vitio, quod sustulit Bentleius.

1405. ὁππόσον L.

1406. Prius καὶ omittit Ald. habent Paris. omnes, Fl. et L.

1408. τέκνα κτείνασ' Lasc. Ald. Brunckius edidit ex A. B. D. τέκν' ἀποκτείνασ'.

1410. 1411. ὤφελον πρὸς σοῦ edd. MSS. ὄφελον Bentleius. ἐκ σοῦ Musgravius, quem secutus est Brunckius. Sed πρὸς σοῦ legisse videtur X. Π. 1314. qui sic imitatur: Ὃν μήποτ' αὐτὴ φύσασ' ὤφελον νέκυν Ταῦν ἰδέσθαι, φθίμενον σ' ὑπ' ἀνόμων. πρὸς σοῦ φθινομένους Lasc.

τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1415. εὗρεν male Aldus. εὗρε A. L, prout legitur in aliis locis, et in Stobæo, CXII. p. 465. ed. et MS.

ΤΕΛΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Excudit R. Gilbert, St. John's Square, London.